

ข่าวพันธกิจสำหรับผู้ใหญ่

สำนักงานภาคอเมริกาใต้

ไตรมาสที่ 2

เมษายน - พฤษภาคม - มิถุนายน 2019

ประเทศเปรู

- 1 กลุ่มคนเดินถือพระคัมภีร์ / 6 เมษายน 2019 3

ประเทศปารากวัย

- 2 กลัวที่จะสร้างโบสถ์ / 13 เมษายน 2019 6
3 ไม่มีสันติสุขจากการนั่งสมาธิ / 20 เมษายน 2019 8

ประเทศอูรุกวัย

- 4 เหตุใดจึงจึงได้เกิดมา / 27 เมษายน 2019 11
5 ความปรารถนาจะได้พบพระเจ้า / 4 พฤษภาคม 2019 14
6 ร้อนเป็นไฟเพื่อพระเยซู / 11 พฤษภาคม 2019 17

ประเทศอาร์เจนตินา

- 7 เกิดมาเพื่อเป็นมิชชันนารี / 18 พฤษภาคม 2019 19
8 การรับเด็กชายสองคนเป็นบุตรบุญธรรม / 25 พฤษภาคม 2019 22

ประเทศบราซิล

- 9 ความปรารถนาสำหรับปีใหม่ 25
10 คำตอบที่ได้มาเร็วสำหรับผู้อธิษฐานสองคน 28
11 จากผู้นิยมลัทธิ “คาร์ล มาร์ก” สู่ชาวแอ็ดเวนตีส 30
12 ข้อเสนอที่ไม่อาจลืมได้ 33
13 รายการวันสะบาโตที่สิบสาม 35

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 6 เมษายน 2019

กลุ่มคนเดินถือพระคัมภีร์

เล่าโดย อะเลจันโดร เครราร วัย 32 ปี...ประเทศเปรู

อะเลจันโดร เข้าเรียนชั้นประถมปีที่หนึ่ง ตอนอายุ 18 คนทั้งหลายคิดว่าเขาเริ่มเข้าเรียนหนังสือช้าเกินไป แต่อายุ 18 ปีในหมู่บ้าน “คาแคค คอลโล” ในประเทศเปรูในเวลานั้นถือเป็นเรื่องปกติ เพราะในปี ค.ศ. 1890 ทางรัฐบาลเพิ่งมาตั้งโรงเรียนในหมู่บ้านของเขาเป็นปีแรก และอะเลจันโดร มีเพื่อนอายุ 18 ปีอยู่ในชั้นเรียนถึง 6 คน ชาวบ้านในหมู่บ้านคาแคค คอลโล คิดว่าเด็ก ๆ และวัยรุ่นส่วนใหญ่คิดว่า การไปทำงานในไร่ไร่มีความสำคัญกว่า การไปโรงเรียนเพื่อเรียนหนังสือ

เพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งของอะเลจันโดร นำวิทยุทรานซิสเตอร์มาโรงเรียนด้วย ตอนนั้นรายการวิทยุกำลัง นำเสนอเกี่ยวกับเรื่อง “ช่วงวันสุดท้ายของโลก” อะเลจันโดร และเพื่อนๆ ฟังเรื่องนี้แล้วพากันตกใจมาก พวกเขาต้องการฟังต่อไปว่า ในที่สุดแล้วโลกจะพิเนาศลงอย่างไร

ประจวบเหมาะกลุ่มผู้นำเสนอรายการวิทยุช่วงวันสุดท้ายของโลก เดินทางมาเปิดประชุมที่โรงเรียนของโรงเรียนที่อะเลจันโดร และเพื่อนๆ กำลังเรียนอยู่ อะเลจันโดร และเพื่อนบางคนเข้าไปฟังในการประชุมตลอดสองสัปดาห์ เขาและเพื่อนๆ จึงได้ทราบว่า วาระสุดท้ายของโลกจะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูทรงเสด็จกลับมาครั้งที่สอง อะเลจันโดรมีความยินดี ที่เขาและเพื่อนได้ฟังเรื่องสำคัญสำหรับชีวิตเช่นนี้

ชาวบ้านคนอื่นๆ อีกหลายคนต่างมีความยินดีที่ได้ฟังข่าวสำคัญนี้ เมื่อผู้จัดการประชุมเห็นชาวบ้านตอบรับพระกิตติคุณหลายสิบคน กลุ่มผู้จัดการประชุมได้เช่าพื้นที่แปลงหนึ่ง และตั้งโรงเรือนขึ้นอย่างง่าย ๆ เพื่อใช้เป็นโบสถ์ชั่วคราวสำหรับผู้รับเชื่อใหม่ อย่างไรก็ตามโบสถ์ที่ว่านี้เปิดนมัสการในทุกวันอาทิตย์ ส่วนอะเลจันโดรจะไปนมัสการที่โบสถ์ทุกครั้ง ที่เขาสามารถปล่อยงานในไร่ได้ในวันอาทิตย์

หนึ่งปีต่อมาสมาชิกผู้ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ดำเนินโบสถ์สี่คน ได้รวบรวมเงินส่วนตัวขึ้นก้อนหนึ่งเพื่อนำไปซื้อพระคัมภีร์มาแจกให้กับผู้เชื่อทุกคน ที่ยังไม่มีพระคัมภีร์ในโบสถ์ พวกเขาโดยสารรถประจำทางไปยังเมืองที่ใหญ่กว่าแห่งหนึ่งใช้เวลากว่าหนึ่งชั่วโมง พอไปถึงพวกเขาเดินหาซื้อพระคัมภีร์จากโบสถ์ต่างๆ แต่ไม่ประสบความสำเร็จ

ก่อนที่ผู้นำทั้งสี่คนจะเดินทางกลับหมู่บ้าน พวกเขาได้มองเห็นคนกลุ่มหนึ่ง แต่ละคนถือพระคัมภีร์เดินเข้าไปในอาคารแห่งหนึ่ง พวกเขาคิดว่าอาคารดังกล่าวอาจเป็นร้านขายหนังสือ พวกเขาจึงเดินตามกลุ่มคนที่ถือพระคัมภีร์ไป ปรากฏว่าคนกลุ่มนั้นเดินเข้าไปในโบสถ์เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส ซึ่งขณะนั้นโรงเรียนวันสะบาโตกำลังเริ่มต้นรายการ

พวกผู้นำเข้าไปร่วมในรายการโรงเรียนวันสะบาโต และชั่วโมงนมัสการ พวกเขาได้รับเชิญให้ร่วมรับประทานอาหาร และจากนั้นได้ศึกษาพระคัมภีร์กับสมาชิกบางคนในตอนบ่าย ผู้นำโบสถ์วันอาทิตย์ทั้งสี่ ต่างรู้สึกประทับใจในสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้ พวกเขาพูดกับกันและกันว่า “พวกเราไม่รู้ข่าวสารเรื่องวันสุดท้ายของโลกเพียงครึ่งเดียว ขณะผู้เชื่อในโบสถ์แห่งนี้รู้เรื่องราวดังกล่าวตลอดทั้งเรื่อง”

ผู้นำโบสถ์วันอาทิตย์ในหมู่บ้านทั้งสี่คนพากันตัดสินใจ ในวันนั้น ขอรับความเชื่อของเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส พวกเขาขอให้ ศาสนาจารย์ช่วยอธิบาย ความจริงทั้งหมดในพระคัมภีร์ ให้กับผู้เชื่อใหม่ในหมู่บ้านของพวกเขา ซึ่งศาสนาจารย์ และผู้ปกครองโบสถ์ “คัลโคแอ๊ดเวนตีส” สองคนได้เดินทางพร้อมกับผู้นำทั้งสี่กลับไปหมู่บ้านของพวกเขา และได้เทศนาสั่งสอนผู้เชื่อในโบสถ์ในวันรุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันอาทิตย์

ในวันอาทิตย์นั้น อะเลจันโดร ไม่ได้เข้ารับฟังเรื่องความจริงต่างๆ จากศาสนาจารย์ที่ได้เชิญมา เพราะเขาต้องไปดูแลพี่ๆ ในตอนเย็นพวกเพื่อนๆ ได้บอกอะเลจันโดรว่าพวกเขาได้เรียนรู้อะไรใหม่บ้าง โดยเฉพาะสมาชิกทั้งโบสถ์ได้ตัดสินใจรับความเชื่อเป็นเซเวนธ์เดย์แอดเวนทิสต์ และการนมัสการต่อไปจะเป็นในวันเสาร์ หรือที่เรียกว่า “วันสะบาโต” ที่จะมาถึง และจะไม่มีการนมัสการในวันอาทิตย์อีกต่อไป

ในวันเสาร์ คือวันสะบาโตต่อมา ศาสนาจารย์คนเดิมได้มาเยี่ยม และเทศนา อะเลจันโดรแน่ใจในความจริงที่เขา และสมาชิกคนอื่นๆ ได้รับฟังรวมทั้งเรื่องวันสะบาโต ซึ่งบันทึกไว้ใน พระบัญญัติสิบประการข้อที่สี่ ซึ่งได้เริ่มต้นตั้งแต่ครั้งสวนเอเดน

อะเลจันโดรเข้าเรียนหนังสือได้ปีเดียว เขาก็พออ่านหนังสือได้ ในปีต่อมาเขาอายุ 19 ปี เขาต้องลาออกจากโรงเรียน แล้วหันมาทำอะไรเต็มเวลา ขณะเดียวกันเขาเริ่มเป็นพยานให้กับผู้คนทั้งหลาย ที่ประสงค์จะรับฟังเรื่องพระเยซู ที่จะทรงเสด็จกลับมาอีกเป็นครั้งที่สอง

ความรักของอะเลจันโดรที่มีในพระเยซูได้ทำให้เขาทำสิ่งพิเศษสองเรื่องถวายพระเยซู แม้อะเลจันโดรจะมีร่างกายค่อนข้างเตี้ย และมีความรู้เพียงอ่านออกเขียนได้ในตอนเริ่มต้น ต่อมาเขาทุ่มเทในการอ่าน และเรียนเอง ภาษาพูด ภาษาเขียนของเขาจึงใช้การได้ดี ในเวลา 30 ปีต่อมา เขาได้ออกไปประกาศเรื่องความรอดในองค์พระเยซูคริสต์ เมื่อมีผู้เชื่อรวมกันเป็นกลุ่ม เป็นก้อน เขาได้สร้างโบสถ์ใหม่ขึ้น เขาสร้างโบสถ์หลังแรกในปี 1985 หลังจากที่เขารับบัพติศมาได้ไม่นาน เขาได้สร้างโบสถ์ใหม่ทุก 3-5 ปีหลังจากนั้น ในบางครั้งเขาเดินเท้าถึง 5 ชั่วโมงเพื่อไปยังโบสถ์หลังหนึ่งที่เขาได้สร้างขึ้น ถ้านับจำนวนผู้รับบัพติศมาในช่วงเวลา 30 ปี จะมียุบรวมกันถึง 800 คน

ปี ค.ศ. 2019 อะเลจันโดรมีอายุ 52 ปี เขาสรรเสริญ และขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงใช้เขาให้ประกาศสั่งสอนเรื่องของพระเยซูอย่างประสบความสำเร็จ อะเลจันโดรขอบคุณพี่ น้องในโบสถ์ “คัลโคแอดเวนตีส” ที่ให้ทุนสนับสนุนเขาออกไปประกาศ พระกิตติคุณ... ขอบคุณเหล่าสมาชิกในวันสะบาโตนั้นที่ถือพระคัมภีร์เข้าโบสถ์ในวันสะบาโตตอนเช้า

อะเลจันโดร กล่าวว่า “ผมคิดว่า มีความสำคัญที่เราผู้เชื่อจะถือพระคัมภีร์ไว้ในมือของเราเสมอ เมื่อเราไปที่โบสถ์ เพราะคนอื่นสามารถจะมองเห็นได้ เหมือนที่พวกเราได้เห็นในเช้าวันสะบาโตนั้น ถ้าพี่น้องในพระคริสต์ไม่พากันถือพระคัมภีร์ในเช้าวันนั้น พวกเราจากหมู่บ้านของเราคงไม่ได้พบโบสถ์ที่เที่ยงแท้”

ณ ตอนนี้อยู่ในหมู่บ้านที่ อะเลจันโดร อาศัยอยู่ตั้งแต่เป็นเด็กมีประชากรรวม 500 คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคริสเตียนเซเวนธ์เดย์แอดเวนตีส ทุกวันสะบาโตจะมีผู้ใหญ่ เยาวชน และเด็กๆ มาร่วมนมัสการรวมกันประมาณ 300 คน

ส่วนหนึ่งของเงินถวายวันสะบาโตที่สิบสาม จะช่วยสร้างศูนย์เอนกประสงค์สำหรับชุมชนเมือง “คัลโค” ซึ่งศูนย์แห่งนี้ จะมีชั้นสอนภาษาอังกฤษ สอนดนตรี และจัดกิจกรรมอื่นๆ สำหรับเด็กๆ และเยาวชน ...เป้าหมายใหญ่คือเราจะมีอาคารสองหลังสร้างเคียงคู่กันในที่ดินแปลงใหญ่ที่มีอยู่แล้ว คืออาคารโบสถ์ใหม่ และอาคารเอนกประสงค์สำหรับชุมชน... ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านที่ถวายเงินเพื่อพันธกิจของพระเจ้าในประเทศเปรู ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่ทุกท่าน และครอบครัวด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข้อมูลเพิ่มเติม

- อะเลจันโดร เหมือนกับชาวบ้านจำนวนมากในประเทศ “เปรู” ที่พูดภาษา “เคทช-วา” ผู้จะสัมภาษณ์ อะเลจันโดร , ต้องใช้ล่ามหนึ่งคนแปลจากภาษา “เคทช-วา” เป็นภาษาสเปน และล่ามอีกคนจะแปลจากภาษาสเปน เป็นภาษาอังกฤษ

- โบสถ์ที่กลุ่มคนเดินถือพระคัมภีร์เดินเข้าไป ชื่อโบสถ์ “คัสโคแอ็ดเวนตีส ” ซึ่งต่อมาโบสถ์คัสโคแอ็ดเวนตีสแห่งนี้ เป็นผู้ให้การสนับสนุน “อะเลจันโคร ” ต่อมารับเอาความเชื่อของแอ็ดเวนตีส และเดินทางออกไปประกาศข่าวแอ็ดเวนตีส ในฐานะเป็น “อาสาประกาศ ” ซึ่งโบสถ์คัสโคแอ็ดเวนตีส ได้ให้เงินค่าใช้จ่ายส่วนตัว ค่าอาหารค่ายานพาหนะ และหนังสือ ไปปลีก และอุปกรณ์ในการประกาศต่างๆ แก่อาสาประกาศ อะเลจันโครตลอดหลายปี

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 13 เมษายน 2019

กลัวที่จะสร้างโบสถ์

เล่าโดย ฮูโก แชนซ์ วัย 64 ปี...ประเทศปารากวัย

ฮูโก แชนซ์ รู้สึกกลัว เมื่อศิษยาภิบาล เอย์ขอให้เขาเป็นผู้สร้างโบสถ์ในพื้นที่ของเพื่อนบ้าน ที่ไม่เคยมีใครเข้าไปประกาศมาก่อนในเมือง อะซันซีโอน เมืองหลวงของประเทศปารากวัย

ผู้อำนวยการบริษัทประกันชีวิต ซึ่งมีผมสีดอกเลาได้ทำงานในโรงพยาบาล อะซันซีโอนแอดเวนตีสเป็นเวลา 20 ปี กับสมาชิกโบสถ์ศูนย์กลางเซเวนต์เดย์แอดเวนตีส ซึ่งมีสมาชิกโบสถ์ 300 คน แต่เขาไม่เคยทำงานกับผู้คนซึ่งอยู่ภายนอกของโบสถ์

ฮูโก แชนซ์ ออกตัวว่า “ผมกลัว...ผมรู้สึกว่าตัวเองไม่มีความสามารถที่จะดำเนินการของโบสถ์ด้วยตัวเองตามลำพัง”

ฮูโกพูดปรึกษาภรรยา ผู้ซึ่งมีประสบการณ์ทำงานกับผู้คนที่มีความเชื่อต่างกันออกไป หลังจากที่ เธอทำงานกับ “หน่วยงานพัฒนา และบรรเทาทุกข์แอดเวนตีส” มาหลายปี

ฮูโก อธิษฐานเป็นเวลาหลายสัปดาห์ และรู้สึกผิดเพิ่มขึ้น เมื่อตระหนักว่าจุดที่จะมีการสร้างโบสถ์แห่งใหม่ ขึ้นคือเขต “นูวา ซาโจเนีย” ซึ่งเป็นพื้นที่ติดต่อกัน และอยู่ห่างจากบ้านพักของเขาเพียงประมาณ 2 กิโลเมตรเท่านั้น ในที่สุดฮูโกตอบตกลง จะดูแลขั้นตอนนี้ต่าง ๆ ในความพยายามที่จะสร้างโบสถ์ขึ้นในเขตพื้นที่ดังกล่าว

ฮูโกสารภาพในตอนหลังว่า “ผมได้เริ่มต้นโครงการนี้ด้วยความรู้สึกผิด ” แต่ด้วยการช่วยเหลือจากอีกคนหนึ่ง เราก็ได้เริ่มงานกัน เราได้เข้าไปทำงานในเขตพื้นที่ใหม่ และมองดูว่าพวกเขามีความต้องการอะไร จากนั้น นมองหาวิธีที่ตอบสนองพวกเขา”

เธอตกลง จะให้ความช่วยเหลือ ก้าวแรกเป็นก้าวสั้นๆ ฮูโกเช่าตึกหลังหนึ่ง และถือว่าเป็น “ศูนย์แห่งอิทธิพล” และจัดให้มีการประชุมสัปดาห์อย่าง ชื่นปรุงอาหารสุขภาพ จัดเรียนรู้ต่างๆ ชั้นหยุดสูบบุหรี่ โดยได้รับการช่วยเหลือจากบุคลากรของโรงพยาบาล และสมาชิกโบสถ์คนอื่นๆ ด้วยการผูกมิตร และทำตัวเป็นเพื่อนกับผู้คนในละแวกเพื่อนบ้าน

ถ้อยคำแพร่ไปเกี่ยวกับศูนย์ชุมชนใหม่ สมาชิกโบสถ์คนหนึ่งได้สร้างหน้า “เฟซบุ๊ก” ขึ้น และลงรูปภาพกิจกรรมของศูนย์ “วิทยุ นูโว เรมโป” ซึ่งเชื่อมต่อกับรายการ “วิทยุกระจายเสียงช่องแห่งความหวัง ” ของคริสตจักรเซเวนต์เดย์แอดเวนตีส ซึ่งลงโฆษณาในเรื่องการสัมมนาให้

หลังจากเปิดดำเนินการศูนย์เอนกประสงค์ไปหนึ่งปี ในปี 2015 ศูนย์ดังกล่าวได้เริ่มจัดให้มีการประชุมนมัสการเป็นประจำทุกวันสะบาโต ซึ่งเรียกชื่อว่า “หนึ่งวันห่างออกไปจากทางโลก ” ตีจากเขาไป แอนโตนิโอเป็นประชากรของประเทศ

“หนึ่งวันที่ศูนย์เอนกประสงค์ดังกล่าว ผู้คนสามารถลืมความเครียด และหันมาโฟกัสในเรื่องพระคัมภีร์ ฮูโกบรรยายว่า หนึ่งวันนี้ “เราพร้อมกันร้องเพลง และศึกษาพระคัมภีร์ด้วยคน ผู้คนที่ได้มา ในการประชุมสัมมนาตระหนักว่า เราทั้งหลายมีสุขภาพดีเพราะพระคัมภีร์” และพวกเขาเริ่มอธิษฐานต่อพระเจ้า

ขณะที่การศึกษาพระคัมภีร์ สมาชิกในชุมชนได้แสดงความประทับใจออกมาเกี่ยวกับหลักปฏิบัติจากคำแนะนำเรื่องสุขภาพจากหน้าหนังสือ พวกเขาได้เรียนรู้ ว่าสุขภาพดีสามารถหาพบได้ จากการรับประทานอาหารอย่างถูกต้อง จากการอธิษฐาน และการมีสันติสุขจากพระเยซู ข้อพระคัมภีร์ข้อหนึ่งที่พวกเขาชื่นชอบคือ “ท่านที่รัก ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ท่านมีผลนามัยสมบูรณ์ และเจริญสุขทุกประการ อย่างจิตวิญญาณของท่านจำเริญ อยู่” (3 ยอห์น 2) ข้อพระคัมภีร์อีกข้อที่พวกเขาชื่นชอบกล่าวว่า “แล้วสันติแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจ จะคุ้มครองจิตใจ และความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 4:7)

ในปี ค.ศ. 2016 มีขโมยปืนเข้ามา ทำการทุบกระจก และขโมยสิ่งของ เช่นเครื่องอุปกรณ์ไฟฟ้า แก้ว และโต๊ะหลายตัว ติดต่อกันหลายครั้ง ต่อมาการสัมมนาได้ย้ายมาจัดที่บ้านของฮูโก

ในปีนั้นเอง ทั่วโลกได้ร่วมกันถวายเงินในวันสะบาโตที่สิบสาม และส่งให้กับสำนักงานมิชชันนารีพารากวัย ทำให้มีเงินทุนขยายศูนย์บริการชุมชน ให้ เกิดมีโบสถ์เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งหลังหนึ่ง ด้วยเงินทุนที่ได้มา โบสถ์แอ๊ดเวนตีสท้องถิ่นได้ซื้อที่ดินเพิ่มขึ้น จัดทำรั้วล้อมรอบแข็งแรงกว่าเดิม เป็นการเพิ่มมาตรการเพื่อความปลอดภัยมากขึ้น

โบสถ์หลังใหม่แห่ง นูวา ซาโจเนีย เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส ซึ่งมีศูนย์ชุมชน ทำพิธีเปิดในปี 2018 ซึ่งมีศิษยาภิบาลประจำ ส่วนฮูโกยังอยู่ตำแหน่งหัวหน้าอาสาประกาศ— ซึ่งเขาพูดว่า เขาคงไม่มีความสุขมากกว่าการได้ทำงานรับใช้พระเจ้าในหน้าที่นี้

ฮูโก กล่าวเป็นพยานว่า “ผมได้ทำงานสำหรับโบสถ์แอ๊ดเวนตีสเป็นเวลา 20 ปี แต่เวลาไม่กี่ปีตรงนี้เป็นปีที่มีความสุขมากที่สุดในชีวิตของผม เพราะว่าผมได้ทำงานกับผู้คนในโลก ” ฮูโก วัย 64 ปี ได้กล่าวเสริมว่า “ก่อนหน้านั้นผมได้ทำงานรับใช้ภายในโบสถ์ แต่บัดนี้ผมไม่เพียงแต่ทำการแนะนำ และทำการสอนในโบสถ์ แต่ตอนนี้ผมกำลังทำการเพิ่มขึ้น คือทำ การประกาศกับผู้ที่ยังไม่เชื่อ และแสดงให้พวกเขาได้เห็นวิถีชีวิตใหม่ และผมชื่นชอบการดำเนินพันธกิจนี้ ที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับชีวิตของผม”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลก ที่ได้ร่วมถวายเงินถวายในไตรมาสแรกของปี 2016 ซึ่งเงินจำนวนดังกล่าวได้ถูกส่ง ให้ สำนักงานมิชชันนารีพารากวัย เพื่อช่วยสร้างโบสถ์ และศูนย์เอนกประสงค์สำหรับชุมชน แห่งนูวา ซาโจเนีย เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส ในเมืองอะซันซิโอน ...ขอบคุณพี่น้องทุกท่าน ขอพระเจ้าทรงอวยพรพรให้ท่าน และโบสถ์ของท่านเช่นกัน...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

สถานที่ตั้งพันธกิจ

- ประเทศพารากวัย มีโบสถ์ 61 หลัง และมีกลุ่มนมัสการ 95 กลุ่ม และมีสมาชิกโบสถ์ 12, 519 คน ขณะที่ประชากรทั้งประเทศ 31,838,000 คน คิดเป็นอัตราส่วน แอ๊ดเวนตีส 1 คนต่อประชากรทั่วไป 544 คน
- คนงานพระกิตติคุณคนแรกผู้เดินทางถึงประเทศพารากวัยบ คือ “ไลโอเน ล บรูกกิง ผู้เป็นบรรณกรขายหนังสือ ผู้ทำการขายที่เมือง “กรัน ซาโก แห่ง พารากวัย ” ในปี ค.ศ. 1892 เดือนสิงหาคม ปี ค .ศ.1900 อี.วี. สไนร์เดอร์ และภรรยา ได้เดินทางมาจากประเทศอเมริกา และทำการขายหนังสือ ต่อมาได้รายงานว่ามีชาวเยอรมันคนหนึ่ง “โคโลเนีย นาซิโอ นัล, พารากวัย ได้รับเอาคำสอนของแอ๊ดเวนตีส จาก การได้อ่านหนังสือ และไปปลิวในภาษาเยอรมัน ที่ส่งให้กับเขาโดยพี่ชายของเขาในประเทศ “อูรุกวัย ”

เล่าโดย กัสตาโว จาวิเออร์ คาบัลเลโร วัย 40 ปี...ประเทศ ปารากวัย

ผู้นำด้านวิญญาณนำ “กัสตาโว” เข้าสู่ห้องหนึ่ง เพื่อทำการติดต่อกับวิญญาณของคนตาย ห้องที่อยู่นี้อยู่ในบ้านหลังหนึ่งปลูกไว้ในสวนเปลี่ยวแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ชานเมือง อะซันซิโอน เมืองหลวงประเทศปารากวัย ชายสูงอายุผู้นำด้านวิญญาณบอกกับ กัสตาโวว่า “วิญญาณจะให้คำตอบที่คุณต้องการ”

กัสตาโว กระหายคำตอบอย่างยิ่งวด เขาพยายามนอนหลับในตอนกลางคืน เพื่อจะ “นั่งทำสมาธิอย่างเงียบๆ วันละสองครั้งตามที่ ผู้นำฝ่ายวิญญาณแนะนำ ในตอนเช้า และตอนเย็นครั้ง ละหนึ่งชั่วโมง เพื่อจะขจัดความเครียดออกไป การนั่งสมาธิช่วยให้เกิดสันติสุขได้ช่วงสั้นๆ จากนั้นความเครียดได้หวนกลับมาเป็นร้อยเท่า

กัสตาโวเชื่อฟังคำของผู้นำฝ่ายวิญญาณ แต่เขาได้ยินเสียงหลายเสียงร้องโต้ตอบกันอย่างสบสน บ้างก็ร้องเสียงแหลม กัสตาโวมองเห็น ผู้คนเดินไปรอบๆ พลันภาพของพวกเขาก็หายไป เหมือนการปรากฏตัวของทูตผี

กัสตาโวยุ่สึกตื่นกลัว ผู้นำฝ่ายวิญญาณปลอบเขาว่า อย่างกลัวพวกที่คุณมองเห็นเป็นวิญญาณประเภทหนึ่ง พวกเขาจะไม่ทำร้ายคุณหรอก พวกเขาแค่มาทดสอบจิตใจ และความรู้สึกของคุณเท่านั้น

หลังจากประสบการณ์การนั่งสมาธิหลายครั้ง กัสตาโวมองย้อนกลับไปในชีวิตของเขา คุณพ่อคุณแม่ของเขาเป็นสมาชิกคริสตจักรวันอาทิตย์แห่งหนึ่ง แต่พวกเขาตัดสินใจส่งกัสตาโว ตอนนั้นอายุ 12 ปีเข้าเรียนในโรงเรียนเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส ตามที่เพื่อนบ้านคนหนึ่งแนะนำว่า เป็นโรงเรียนที่ดีที่สุดในเมืองนั้น กัสตาโวไม่ค่อยตั้งใจเรียน และวิชาที่เขาารู้สึกเบื่อมากที่สุดคือชั้นเรียนพระคัมภีร์ แต่กัสตาโวก็น่าสนใจได้คะแนนพอดำเนิน และได้เลื่อนชั้นทุกปี พอเรียนในปีที่สาม เพื่อนๆในหมู่บ้านก็แนะนำให้หัดตีมีมสุรา ในปีต่อมาอีกปีก็แนะนำให้ใช้ยาเสพติด

ยาเสพติดตัวแรกที่กัสตาโวทดลองคือกัญชา ในวันหยุดสุดสัปดาห์ กัสตาโวไปสังสรรค์กับเพื่อนๆ วัยรุ่นพวกเขาสูบกัญชา ต้มเหล้า และบางครั้งก็มี “โคเคน” ด้วย กัสตาโวยุ่สึกชอบยาเสพติดเหล่านี้ เพราะเวลาเมาเหล้า หรือเมากัญชา เขารู้สึกสบายใจเคลิบเคลิ้ม ไม่มี ความรู้สึกวิตกกังวลใดๆ แต่บ่อยครั้งหลังจากใช้สิ่งเสพติดกัสตาโวมักมีอาการมึนๆ และบางครั้งรู้สึกวิงเวียนศีรษะด้วย คุณพ่อพาเขาไปหานักจิตวิทยา (psychologist) เพื่อขอความช่วยเหลือ และเธอแนะนำให้ไปหาผู้นำ “การนั่งสมาธิตะวันออก” (Eastern meditation)

กัสตาโว ได้เรียนรู้ว่า ผู้นำด้านวิญญาณที่ “วิหารตะวันออก” ได้สอนวิชา “การนั่งสมาธิ” และ “การฝึกโยคะบางท่า” ด้วย ในการนั่งสมาธิ กัสตาโวได้รับการสอนให้ท่อง “คาถา” ในภาษาอินเดียโบราณที่ไม่มีการใช้กันในปัจจุบัน ... กัสตาโวจะท่อง “คาถา” ดังกล่าวทวนกันหลายรอบ ผู้นำด้านวิญญาณบอกว่า การนั่งสมาธิและการท่องคาถาจะทำให้เขารู้สึกผ่อนคลาย และมีสันติสุข แต่สำหรับกัสตาโวเขารู้สึกว่ามีสันติสุขจริง แต่ก็เพียงครู่เดียว หลังจากนั้นเขารู้สึกว่าจิตใจของเขาว่างเปล่า....

ชีวิตของกัสตาโวดูเหมือนดีขึ้นในช่วงหนึ่ง แต่ต่อมาเขาได้ยิน เสียง และมองเห็นหลายสิ่งแปลกๆขณะที่นั่งสมาธิ ในที่สุดกัสตาโวก็ออกมากว่า “ผมกำลังจะเป็นบ้าไปแล้ว ..ผมต้องการให้มีใครบางคนมาช่วยผม ”

เขาแสวงหาการช่วยเหลือจากผู้นำฝ่ายวิญญาณ ในครั้งนี้กัสตาโวยุ่สึกหวาดหวั่นกว่าเดิม เมื่อผู้นำฝ่ายวิญญาณบอกว่า จะนำเขาไปเข้าทรงวิญญาณของบุคคลผู้มีชื่อเสียงในอดีต ซึ่งบัดนี้เขาได้ตายไปแล้ว”

ถึงตอนนี้เองที่กัสตาโวตอบปฏิเสธ เพราะเขานึกขึ้นได้ว่า เขาเคยศึกษาพระคัมภีร์กับครูในโรงเรียนแอ๊ดเวน-ตีส กัสตาโวยุ่ริบติดต่อศาสนาจารย์โบสถ์แอ๊ดเวนตีส ซึ่งทำงานแผนก “สุขภาพจิต และสุขภาพกายภาพ” เพื่อขอความ

ช่วยเหลือ ศาสนาจารย์และทีมงานร่วมกันอธิษฐานกับ กัสตาโว และแนะนำให้เขาหยุดการนั่งสมาธิ
หยุดการฝึกโยคะ และหยุดใช้สิ่งเสพติด และเชิญให้กัสตาโวไปร่วมนมัสการที่โบสถ์ทุกวันสะบาโต

การหยุดนั่งสมาธิ และการหยุดฝึกโยคะ เป็นเรื่องไ ม่ยาก แต่การหยุดสิ่งเสพติดยากกว่ามากนัก กัสตาโว
ต้องต่อสู้ดิ้นรน เขาอธิษฐาน และพบการช่วยเหลือจากพระคัมภีร์ ในคืนที่นอนไม่หลับเขาอ้ างพระสัญญาใน
พระธรรมอิสยาห์ ซึ่งกล่าวว่า “ใจแน่วแน่ นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในสถานติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจใน
พระองค์ ” (อิสยาห์ 26:3) เขาอ้างพระสัญญาใน พระธรรมฟิลิปปีด้วย ซึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้
โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟิลิปปี 4:13)

กัสตาโวที่ศตวรรษชีวิตของเขาให้พระเยซูเมื่อเขาอายุ 34 ปี เขากล่าวเป็นพยานว่า “ผมมองหาการเยียวยา
จากใครสักคน ผู้จะทำให้ ผมรู้สึกสบายกาย สบายใจขึ้นในโบสถ์ผมได้พบว่า ผมเป็นบุตรของพระเจ้า ผมรอดพ้น
จากความบาปได้โดยการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรบนไม้กางเขน”

หลังการรับบัพติศมา เขาได้ชมการนำเสนอผ่าน วี .ดี.โอ. เกี่ยวกับ “การใช้เวลาตริกรตรองของคริสเตียน ”
และ กัสตาโว ตัดสินใจทดลองดู เขาพบว่าเทคนิค คล้ายกับ “การนั่งสมาธิแบบตะวันออก ” แต่แทนที่จะนั่งท่องคาถา
ภาษาอินเดีย ที่ตายแล้ว (ไม่มีชนเผ่าใดใช้กันในปัจจุบัน) เขาจะท่องข้อพระคัมภีร์ต่างๆ และท่องทวน
ซ้ำหลายรอบ... ผลที่ได้รับทำให้เขารู้สึกทึ่งสุดๆ

“ผมสูญเสียความรู้สึกนึกคิด... ดูไปมันว่างเปล่าเหมือนเมื่อก่อนตอนนั่งสมาธิ แต่ตอนนี้ผมรู้สึกว่าพลังของ
คลื่นไหลเวียนไปทั่วร่างกายของผม และผมได้ยินเสียงบอกผมให้ทำอะไร ... ผมตัวแข็ง ไม่สามารถเคลื่อนไหว
ไหวภายในที่สุดผมออกมาจากสภาวะดังกล่าว”

เพื่อนบางคนบอกว่า ในเมื่อกัสตาโว เคยนั่งสมาธิแบบตะวันออกมาก่อน อาจมีอำนาจลึกลับแฝงเข้ามา
ก็เป็นได้ ฉะนั้นให้กัสตาโว ใช้วิธีใหม่ในการเข้าถึงพระเจ้า ... ด้วยเหตุนี้กัสตาโวตัดสินใจจะไม่นั่งสมาธิอีก
ต่อไปแม้จะเป็นการท่องพระคัมภีร์ ไม่ใช่การท่องภาษาอินเดียโบราณก็ตามที่

ตอนนี้กัสตาโวเข้าเฝ้าเดียวกับพระเจ้าด้วยการศึกษาพระคัมภีร์ใดข้อหนึ่ง หรือตอนหนึ่ง จากนั้นตริกรตรอง
ความหมายของข้อพระคัมภีร์ข้อนั้น หรือตอนนั้น แล้วอธิษฐาน ส่วนการฝึกโยคะ ... เขาก็หยุดไปโดย
ปริยาย ในความรู้สึกของกัสตาโว การฝึกโยคะ เป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งของพญามาร...

“การฝึกโยคะทำให้คนฝึกรู้สึกอารมณ์ดี จนบางคนไม่อยากจะอ่านพระคัมภีร์ หรือเชิญให้พระเยซูเข้ามา
ในชีวิตของเขา โดยคุณรู้สึกว่าคุณสบายกาย สบายใจเพียงพอแล้ว”

ปีนี้ ปี ค.ศ. 2019 กัสตาโว มีอายุ 40 ปี และกำลังทำงานเป็นบรรณกร หรือเป็น “ผู้ประกาศพระกิตติคุณ
โดยการจำหน่าย แจกวรรณกรรมคริสเตียน ” สองสามปีที่แล้วกัสตาโว เข้ารับการฝึกเป็นผู้ช่วยแผนก กาย
ภาพบำบัด ซึ่งเน้นการนวดร่างกาย และเส้นเอ็น เพื่อการผ่อนคลาย และรักษาโรค ” ตอนนี้กัสตาโว จึงมีงาน
สองอย่างทำที่ศูนย์เอนกประสงค์สำหรับชุมชน และการออกไปจำหน่ายหนังสือของคริสตจักร

ขอบคุณพี่น้องโรงเรียนวันสะบาโตทั่วโลก ที่ได้ถวายทรัพย์ในวันสะบาโตที่สิบสาม ของปี ค .ศ. 2016
ซึ่งเงินส่วนหนึ่งที่สำนักงานคริสตจักรปารากวัยได้รับ ได้นำไปก่อสร้างตึกเอนกประสงค์ สำหรับเป็นที่ทำ
การศูนย์บริการชุมชน “นูวา ซาโจเนีย เซเว่ นธ์เดย์แอดเวนตีส ” ซึ่งตั้งอยู่ในเมืองหลวงของประเทศ

ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่านและทั้งโบสถ์ของท่านด้วย ให้ทำการประกาศพระกิตติคุณได้ผลดี
มากขึ้น และมากขึ้น...ในนามพระคริสตเจ้า...อาเมน

สถานที่ตั้งพันธกิจ

- ประเทศปารากวัย มีอัตราผู้อ่าน-เขียนหนังสือได้สูงกว่าประเทศสหรัฐอเมริกา ประชากรประเทศปารากวัย ยอายุ 15 ปีขึ้นไป อ่านและเขียนหนังสือได้ถึง 94 เปอร์เซ็นต์ ขณะที่ประเทศสหรัฐอเมริกา มีผู้อ่าน-เขียนหนังสือได้ 86 เปอร์เซ็นต์

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 27 เมษายน 2019

เหตุใดฉันจึงได้เกิดมา

เล่าโดย กราซีลา มูเซทติ วัย 52 ปี...ประเทศ อูรุกวัย

ผู้หญิงคนหนึ่งยืนที่ป้ายรถประจำทางแห่งหนึ่งในเมือง “มอนเตวิเดโอ” เมืองหลวงของประเทศ ปารากวัย ในกระเป๋าสะพายของเธอ มีเงินก้อนหนึ่ง ซึ่งเธอเก็บไว้สำหรับจุดประสงค์พิเศษบางอย่าง ตอนนี้ เธอกำลังรอขึ้นรถประจำทาง

ในทันใดนั้น เธอรู้สึกว่ามีอะไรในท้อง เธอเดินถึงสองครั้ง เธอรู้สึกตื่นเต้น สิ่งมีชีวิตที่อยู่ในครรภ์ของเธอกำลังส่งสัญญาณ เธอกำลังจะกลายเป็นแม่คน...แม้เธอโดยสารหมายเลขที่เธอต้องการจะนั่งเข้ามาจอด แต่ เธอไม่ขึ้นไปนั่ง พอรถประจำทางวิ่งออกไป เธอเดินข้ามถนนเข้าไปในร้านขายขนมอบ และซื้อคุกกี้มาห่อหนึ่ง พร้อมกับนมสดกล่องหนึ่ง เดินข้ามถนนมานั่งรอรถประจำทางคันต่อไป

ที่บ้าน เธอพูดกับสามีที่ประตูบ้าน เขาถามว่า “เหตุใดคุณกลับบ้านเร็วอย่างนี้ คุณไปทำธุระที่วัด หรือเปล่า” “ค่ะ, ฉันตัดสินใจที่จะไม่ทำมัน” เธอตอบ

และหลังจากนั้นสองเดือนกว่าๆ เด็กทารก ซึ่งได้รับการตั้งชื่อว่า “กราซีลา มูเซทติ” ก็ได้คลอดออกมา มารดาของ “กราซีลา” ชื่อมาเรีย ไม่เคยอนุญาตให้ลูกสาวลืมนึกเรื่องราวในวันนั้นชีวิตวัยเด็กที่ไม่ธรรมดา กราซีลา พอเดินได้ วิ่งได้ก็วิ่งเล่นอยู่ตามถนนสายเล็กๆ ในสุสาน

พอกราซีลา อายุได้ปีครึ่ง พี่สาวของของ กราซีลา ได้เสียชีวิตอย่างน่าเศร้าสลดใน เหตุการณ์ไฟไหม้โรงงาน พร้อมกับเพื่อนร่วมงานประมาณ 20 คน เพราะบ้านอยู่ไม่ห่างจากสุสาน ระยะเดินเท้าได้สบายในเกือบทุกเย็น คุณแม่จะจูงมือกราซีลา เดินไปยังสุสาน เพื่อคุณแม่จะไม่นั่งปล่อยใจเศร้าโศกที่หลุมฝังศพของ พี่สาว กราซีลา ที่ได้เสียชีวิตไปขณะที่เป็นสาวรุ่น ด้วยเหตุนี้กราซีลา จึงวิ่งเล่นไปมา าระหว่างหลุมฝังศพ บางครั้งกราซีลาจะนำดอกไม้จากหลุมฝังศพที่ญาตินำไปวางไว้ บนหลุมที่ว่างเปล่ามีหญ้าขึ้น

ที่บ้านเมื่อมีแขกมาเยี่ยม คุณแม่จะแนะนำ กราซีลาให้กับแขก หรือเพื่อนๆว่า “พระเจ้าทรงรับเอาลูกสาวคนหนึ่งของฉันไป และเด็กคนนั้นมาแทนที่ ” จากนั้นคุณแม่จะ เล่าเหตุ การณ์ซึ่งเกิดขึ้นที่ป้ายรถประจำทาง โดยไม่ใช่รายละเอียดอะไรนัก เหมือนเป็นเรื่องตลกนิดๆ แล้วกล่าวสรุปว่า “ฉันไม่เคยคาดฝันว่า กราซีลา จะเกิดมา ” แล้วคุณแม่ก็จะยิ้มอย่างอารมณ์ดี

เมื่อกราซีลา ได้ยินคุณแม่เล่าเรื่องเดียวกันนี้หลายครั้งให้แขก หรือญาติๆ ที่มาเยี่ยม กราซีลารู้สึกตนเป็นส่วนเกิน เธอคิดว่า เธอเกิดมาเพื่อแทนที่พี่สาว ซึ่งเป็นเหมือนแสงสว่างของบ้าน หลายปีผ่านไป คุณพ่อ และคุณแม่หย่าขาดจากกัน ส่วนกราซีลาตอนนั้น แต่งงานออกบ้านและมีลูกสาวของเธอเอง อายุ 15 ปี ในเวลาต่อมาพี่ชายคนโตสุด ซึ่งเป็นพี่ของพี่สาวที่ตายเพราะโรงงานถูกไฟไหม้ได้เสียชีวิตลงก่อนวัยอันควร เพราะโรคหัวใจ

สองสามปีผ่านไป พี่ชายคนเดียวของ กราซีลาที่ยังมีชีวิตอยู่อีกคน ขณะที่เขาขี่จักรยานออกกำลังในตอนเย็น ได้ถูกรถยนต์คันหนึ่งขับรดในความเมาชนเอา เสียชีวิต กราซีลา รับทราบข่าวร้ายก่อนและไม่กล้าหาญพอที่จะบอกให้คุณแม่ทราบ เพราะนอกจากกราซีลา คุณแม่เหมือนยังมีลูกชายคนเดียวที่ยังมีชีวิตอยู่ นี่จะต้องเป็นเรื่องเศร้าสุดท้านทนสำหรับคุณแม่

อย่างไรก็ดีในที่สุดกราซีลา ก็ต้องบอกข่าวร้ายกับมารดา ซึ่งเธอถึงกับเป็นลมหมดสติไปหลายชั่วโมงก่อนจะฟื้นขึ้นมารับฟังข่าวร้ายอีกครั้ง ในที่สุดกราซีลา รับคุณแม่มาอยู่ด้วยที่บ้านของ เธอ ดูเหมือนคุณแม่จะแก้ตัวลง

อย่างรวดเร็ว จนวันหนึ่งคุณแม่ร่างกายอ่อนแอ และกลายเป็นคนสูงอายุอนตติเตียง กราซีลาดูแลคุณแม่จนวันที่เธอจากไปด้วยโรคเส้นโลหิตในสมองแตก

วันหนึ่งกราซีลา ได้เปิดฟังรายการวิทยุกระจายเสียงชื่อ “นูโว เท็มโป ” ซึ่งเป็นวิทยุท้องถิ่นแต่ทำการถ่ายทอดจากสถานีวิทยุกระจายเสียง “ช่องทางแห่งความหวัง ” ของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เมื่อกราซีลา รับฟังรายการวิทยุในวันนั้น เธอรู้สึกชื่นชอบน้ำเสียง และเนื้อหาของคำบรรยายของศาสนาจารย์ ซึ่ง เธอได้รับความสงบ และสันติสุข เธอจึงเปิดวิทยุฟังรายการต่อมาอีกมากกว่าสิบครั้ง

ที่น่าแปลกคือเธอบังเอิญได้รับฟังรายการวิทยุอีกสถานีหนึ่ง ซึ่งออกอากาศโดยคริสตจักรวันอาทิตย์แห่งหนึ่ง ซึ่งรายการในวันนั้น ผู้ทำการบรรยาย คงเป็นศาสนาจารย์คนหนึ่ง เขากล่าวโจมตี ข้อเขียน โดยเฉพาะการที่คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีให้การยอมรับว่า นางเอลเลน จี. ไวท์ ซึ่งเป็นผู้ร่วมก่อตั้งคริสตจักรเซเวนธ์เดย์คนหนึ่ง ศาสนา - จารย์ผู้กล่าวคำบรรยายกล่าวสรุปว่าชาวแอ๊ดเวนตีสเชื่อในสิ่งที่ ไม่จริง แม้ชาวแอ๊ดเวนตีสจะอ้างว่าพวกตนเชื่อในความจริงในพระคัมภีร์ทุกข้อก็ตาม...เรื่องนี้ทำให้ กราซีลา พยายามมองหาหนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์ เพื่อจะอ่านดูว่าข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร เหตุใดชาวแอ๊ดเวนตีสบอกว่าเชื่อในพระคัมภีร์ทุกอย่าง เหตุใดจึงไปเชื่อในข้อเขียน และคำพยานของนางเอลเลน จี. ไวท์ ด้วยเล่า

กราซีลา ไปเยี่ยมห้องสมุด และร้านหนังสือหลายแห่ง พยายามค้นหาหนังสือของนางเอลเลน จี. ไวท์ แต่ไม่พบหนังสือของนางแม้สักเล่มเดียว ทั้ง ๆ กราซีลา ได้ทราบจากรายการวิทยุว่า นางเขียนหนังสือ และถูกตีพิมพ์กว่า 40 เล่มในรอบหลายสิบปี

วันหนึ่งบุตรชาย ซึ่งเป็นลูกคนโตของ กราซีลา ได้ไปที่ร้านตัด และซ่อมรองเท้าในตัวเมือง และมองเห็นหนังสือเล่มหนึ่งบนโต๊ะข้าง เก้าอี้รับแขก เมื่อหยิบขึ้นมาดูเป็นหนังสือที่เขียนโดยนางเอลเลน จี. ไวท์ จึงขอซื้อจากเจ้าของร้าน และนำกลับมา ให้มารดา ขณะที่ยื่นหนังสือให้เขากล่าวว่า “ดูสิคุณแม่ นี่เป็นหนังสือที่คุณแม่มองหาหลายเดือน ผมนำมาให้คุณแม่แล้ว เป็นหนังสือที่มาจากพระเจ้า”

กราซีลารับเอาหนังสือมาถือไว้ และอ่านชื่อหนังสือ “ความหวังยิ่งใหญ่ ” บรรทัดถัดมา เธอ เห็นชื่อผู้ประพันธ์ เอลเลน จี. ไวท์ มือของเธอสั่นขึ้นโดยไม่รู้สีกตัว ... นี่หรือคือหนังสือที่ เธอ ใช้เวลาหาหลายเดือน “นี่เป็นสิ่งที่พระเยซูเจ้าทำงานในชีวิตของฉันเป็นแน่ เธอ อุทานออกมาอย่างไม่รู้สีกตัว “พระองค์ทรงส่งหนังสือเล่มนี้มาให้ฉันผ่านลูกชายแน่ ๆ ”

จากช่วงขณะนั้นเป็นต้นไป กราซีลา ไม่มีความสงสัยเกี่ยวกับ นางเอลเลน จี. ไวท์ แม้แต่ก่อนที่ได้อ่านหนังสือเล่มนั้นของนาง “พระเจ้าทรงใช้หนังสือเป็นผู้เรียกฉันให้เดินตามเส้นทางของพระองค์ ” เธอ อุทาน

กราซีลา อ่านหนังสือเล่มนั้นจบในไม่กี่วัน เธอได้โทรไปยังสถานีวิทยุกระจายเสียง “นูโว เท็มโป ” เพื่อขอข้อมูลเพิ่มเติม และสถานีวิทยุได้ส่งสมาชิกโบสถ์คนหนึ่งชื่อ “ไมกุเอล อะมาโร สะเปแรนซา ” เพื่อสอนพระคัมภีร์ให้กับ กราซีลา

ไม่นานต่อมา กราซีลา ได้รับบัพติศมาในโบสถ์ “ลา เทจา เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ” ซึ่งโบสถ์หลังนี้ได้รับทุนจากเงินถวายในวันสะโตที่สิบสาม เมื่อปี 2016 ร่วมกับผู้บริหารท้องถิ่น และได้ก่อสร้างขึ้นจนเสร็จ

ปัจจุบัน กราซีลา ซึ่งอดีตที่ผ่าน มาเธอ สงสัยว่า เหตุใดเธอ เธอ จึงเกิดมาเพื่อให้พบกับความเสียใจกับการตายของพี่สองคน และพ่อแม่อย่างร้ายกันและแม่ก็มาจากไปด้วยความขมขื่น ... ตอนนี้กราซีลา เข้าใจแล้วว่า เธอเกิดมาทำไม เธอได้รับคำตอบแล้ว

กราซีลา เล่าย้อนกลับไปตอนที่ เธอ อยู่ในครรภ์ของมารดาว่า คุณแม่ของฉันเล่าให้ฟังว่า วันนั้นคุณแม่เตรียมเงินไปเพื่อจะไปทำแท้ง แต่ขณะที่คุณแม่ลงจากรถประจำทาง และจะนั่งรถประจำทางไปทำแท้งกับ

ร้านเล็กแห่งหนึ่ง ตัวฉันขณะอยู่ในครรภ์ได้ตื่นขึ้นมา ทำให้คุณแม่ตกใจ และได้สติ คุณแม่ได้ตัดสินใจเดินทางกลับบ้าน คุณแม่รู้สึกหิวจึงเดินข้ามถนนไปซื้อคุกกี้ และนมกล่องมากินและดื่ม แล้วขึ้นรถเดินทางกลับบ้าน ...จนคุณพ่อสงสัยว่า ทำไมไปทำแท้งจึงกลับบ้านเร็วแบบนี้....ถ้าฉันถูกทำแท้งออกไป ฉันคงไม่ได้เกิดมาดูโลก ...และใครจะดูแลคุณแม่หลายปีก่อน เธอได้จากโลกนี้ไป ...และตอนนี้คุณพ่อได้มาขอให้ฉันดูแลในวันที่ชรามากแล้ว อายุ 94 ปี และเป็นผู้สูงอายุนอนติดเตียง ถ้าไม่มีฉันใครจะดูแลคุณพ่อ...

“พระเจ้าทรงควบคุมสถานการณ์ทุกอย่างเสมอ ” กราซีลา กล่าวเป็นพยานในโบสถ์ ฉันไม่ทราบว่าคุณพ่อทรงมองเห็นฉันเป็นคนอย่างไร แต่พระองค์ทรงช่วยฉันให้รอด ถึงตอนนี้ฉันได้นำคนมารับเชื่อ และรับบัพติศมาแล้วสี่คน ฉันหวังที่จะสร้างสาวกให้กับพระองค์มากขึ้น”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลก ที่ได้ถวายทรัพย์ในปี ค .ศ.2016 ซึ่งเราได้นำเงินที่ได้รับไปสมทบกับผู้บริจาคในประเทศ และได้สร้างโบสถ์ขึ้นหลังหนึ่ง และสร้างอาคารเอนกประสงค์สำหรับเป็นศูนย์บริการชุมชนขึ้นด้วยหลังหนึ่ง เคียงคู่กัน ขอพระเจ้าทรงอวยพรให้ทุกท่าน และครอบครัวของท่านด้วย ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

สถานที่ตั้งพันธกิจ

- ประเทศอูรุกวัย มีโบสถ์ 59 หลัง และมีกลุ่มนมัสการ 50 แห่ง ทั้งประเทศมีประชากร 3,457,000 คน ซึ่งมีอัตราแอดเวนตีส 1 คนต่อประชากรทั่วไป 438 คน ผู้เชื่อในหลักข้อเชื่อแอดเวนตีสคนแรกในประเทศอูรุกวัยชื่อ มิสเตอร์ ริเวอร์ ซึ่งเป็นชาวอิตาลี ซึ่งได้เปลี่ยนสัญชาติเป็นชาว อูรุกวัย ในปี 1890 ก่อนเดินทางมาตั้งรกรากที่ประเทศอูรุกวัย สี่ปีก่อนคือในปี 1886 มิสเตอร์ วิเวอร์ ได้รับฟังเรื่องเทศน์ โดย นาง เอลเลน จี .ไวท์ที่เมือง “เบียมอนท์ , ประเทศอิตาลี ” ซึ่งนางได้เดินทางไปเยี่ยม นพี่น้องแอดเวนตีสในประเทศอิตาลีในปีนั้น

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 4 พฤษภาคม 2019

ความปรารถนาจะได้พบพระเจ้า

เล่าโดย เซซีเลีย เฟรเร วัย 60 ปี...ประเทศ อูรุกวัย

เซซีเลีย รู้สึกเจ็บปวดแทบจะขาดใจ เมื่อสามีประกาศขอเลิกทางเดินกับ เธอ แล้วเก็บของลงกระเป๋าเดินทาง และนั่งรถรับจ้างออกไป

เซซีเลีย อายุ 30 ปี กำลังต่อสู้ชีวิตกับโรคมะเร็งในมดลูกและ เธอรู้สึกเจ็บปวดทรมานยิ่งนัก เธอสงสัยว่าสามีของเธอได้บอกเลิกทางเดินชีวิตกับเธอเพราะอะไร เพราะว่าเธอเจ็บปวดอยู่เกือบตลอดเวลา และไม่ยอมให้เขาแตะต้องตัวเธอในหลายเดือนที่ผ่านมาหรือไม่

แต่คุณแม่บอกกับเธอในเหตุผลที่ต่างออกไปว่า เขาหย่ากับ เธอ เพราะว่าเธอได้ตัดสินใจรับบัพติศมาเป็นสมาชิกคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ซึ่งเขากล่าวขัดขวางและขู่จะแยกทางกับเธอ เมื่อ 5 เดือนก่อน ซึ่งตอนนั้นเธอยังไม่ทราบว่าเธอเป็นมะเร็งที่มดลูก กล่าวคือคริสตจักรเซเวนธ์เดย์มาเปิดประชุมขึ้นในเมืองเล็กๆ ที่เซซีเลียอาศัยอยู่กับสามี และพอเสร็จสิ้นการประชุม เซซีเลียตัดสินใจรับเชื่อ ขณะที่สามีไม่สนใจเรื่องศาสนา เพราะเขาเป็นนักกินและนักดื่ม และชอบการไปสังสรรค์กับเพื่อนฝูง เต้นรำร้องเพลงสนุกสนาน ซึ่งหลังจากที่เซซีเลียรับบัพติศมาแล้ว เธอปฏิเสธที่จะไปในงานสังสรรค์ กินและดื่ม และเต้นรำเหมือนที่ผ่านมา

คุณแม่บอกเซซีเลียว่า “เธอสูญเสียสามีไป เพราะเธอไปเข้าโบสถ์ ถิ่นนั่นเอง” ซึ่งเซซีเลีย พุดอะไรไม่ออก ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง เธอได้ตัดสินใจเลือกทางที่ถูกต้องแล้ว และเธออธิษฐานขอการทรงนำทุกๆวัน

เซซีเลียเข้ารับการผ่าตัดมดลูก ขอบคุณพระเจ้า การผ่าตัดเกิดผลดี เพราะมะเร็งยังไม่ลามไปยังอวัยวะส่วนอื่นๆ เธอจึงใช้ชีวิตได้อย่างปกติ

อย่างไรก็ตาม เซซีเลียมีลูกสามคนต้องเลี้ยงดู และ เธอต้องไปทำงาน เธอมีอาชีพเป็นกึ่งปรุงอาหารและ เธอไม่สามารถหางาน ที่หยุดพักในวันสะบาโตได้ แม้ไม่ได้ ไปโบสถ์แต่จิตใจของเธอยังนึกถึงพระเจ้าเสมอ เซซีเลียยังอ่านพระคัมภีร์ และอธิษฐานทุกเช้าก่อนออกไปทำงานที่ภัตตาคารแห่งหนึ่ง

เวลาผ่านไปหลายปี ลูกทั้งสามของเธอเติบโต แต่งงาน และออกบ้านไป ถึงตอนนี้เซซีเลียยังรู้สึกขมขื่นไม่หาย จากการที่สามีตีจากเธอไปโดยที่ไม่ได้รับผิดชอบ ส่งเสียลูกๆ เรียนหนังสือแต่อย่างใด

การย้ายบ้าน

ต่อมาเมื่อเซซีเลียอายุได้ 59 ปี เธอหยุดทำงาน และได้ไปอยู่เมือง “มอนเตวิเดโอ” ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศ “อูรุกวัย” เพื่อไปอาศัยอยู่กับลูกสาวคนโต และลูกชาย และช่วยดูแลหลานสามคน ตอนนี้เซซีเลียเริ่มคิดถึงพระเจ้า และมีความปรารถนาจะไปนมัสการที่โบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส

พระเจ้าทรงได้ยินคำอธิษฐานของ เซซีเลีย ตอนสายวันหนึ่งเมื่อหลานไปโรงเรียนกันหมดแล้ว เซซีเลียเปิดวิทยุฟังข่าวสถานีวิทยุท้องถิ่น ซึ่งกำลังถ่ายทอดรายการจากสถานีวิทยุ “นูโว เทมโป” ของโบสถ์แอ๊ดเวนตีสพอดี

เซซีเลียกล่าวเป็นพยานย้อนหลังที่โบสถ์ในวันหนึ่ง “ฉันไม่สามารถอธิบายได้ เหตุใดฉันจึงเปิดฟังรายการวิทยุ และเป็นรายการวิทยุของเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ที่ฉันต้องการติดต่อยู่พอดี”

วันหนึ่งขณะที่เซซีเลียฟังรายการวิทยุ ดี .เจ. ผู้ดำเนินรายการประกาศว่า “เราจะทำพิธีเปิดโบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสหลังใหม่ในวันที่ 1 มกราคม 2017 ซึ่งตำแหน่งของโบสถ์ที่จะเปิดใหม่อยู่ห่างจากบ้านของลูกสาวที่

เซซีเลียอาศัยอยู่เพียง 13 ช่วงตึกเท่านั้น ซึ่งเป็นระยะทางประมาณ 1 กิโลเมตรเศษ ซึ่งเซซีเลียสามารถเดินเท้าไปนมัสการที่โบสถ์ได้อย่างสบาย เซซีเลีย ตีใจตื่นเต้นที่ได้ไปในงานเปิดโบสถ์หลังใหม่ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านพัก ในวันนี้มีหลายสิบคนรับบัพติศมา ซึ่งเซซีเลียของเข้าร่วมด้วย แต่ศิษยาภิบาลขอให้เซซีเลียศึกษาพระคัมภีร์เป็นการทบทวนสักช่วงเวลาหนึ่งก่อน ซึ่งเซซีเลียรับฟัง และได้รับบัพติศมา ในวันที่ 18 พฤษภาคม ในเวลา 4 เดือนครึ่งต่อมา

เซซีเลียกล่าวว่า “นับตั้งแต่วันที่ฉันรับบัพติศมา ฉันมีความสุข มีความชื่นชมยินดีมาก “พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของฉัน พระองค์ทรงดึงฉันขึ้นจากหลุมแห่งความเจ็บปวด และความขมขื่นใจ”

พี่น้องสมาชิก รวมทั้งคนทั่วไปในชุมชนต่างมองเห็นความแตกต่างที่เกิดขึ้น หลายคนทักทายเซซีเลียว่า “ดูคุณมีความสุขเหลือเกิน คุณยิ้มแย้มแจ่มใส และยิ้มกับพวกเราเสมอ ” ซึ่งเซซีเลียจะตอบว่า “ฉันมีสันติสุข และมีความสุขในพระเจ้าจริงๆ นั่นแหละ”

อธิษฐานเผื่อครอบครัว

หลังจากที่เซซีเลียกลับไปโบสถ์แอ๊ดเวนตีส เซซีเลียเริ่มอธิษฐานเผื่อลูกสาว และลูกเขยของเธอให้ต้อนรับพระเยซู ขณะที่เซซีเลียอธิษฐาน เธอสังเกตเห็นมิชชันนารีชาวบราซิลเข้ามาทำงานเป็นผู้ช่วยศิษยาภิบาล มิชชันนารีชาวบราซิลคนนี้พูดภาษาอังกฤษได้คล่อง ส่วนลูกเขยของเซซีเลีย เป็นสถาปนิก และเขาต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อวันข้างหน้าจะได้ไปทำงานต่างประเทศ เซซีเลียได้พูดกับมิชชันนารีชาวบราซิลว่าลูกเขยของเธอต้องการเรียนภาษาอังกฤษ เขาเต็มใจจะสอนภาษาอังกฤษ และพระคัมภีร์ให้กับเขาไหม ซึ่งมิชชันนารีเต็มใจ เซซีเลียจึงบอกกับลูกเขยว่าเธอได้หาครูสอนภาษาอังกฤษให้เขาแล้วที่โบสถ์

โดยวิธีการเช่นนี้ ลูกเขยของเซซีเลียได้กลายเป็นเพื่อนกับมิชชันนารีชาวบราซิล เขาได้เรียนภาษาอังกฤษ และฝึกเขียน ฝึกพูดฟรี และเขาถูกเชิญให้เข้าร่วมในกิจกรรมอื่นๆ ของโบสถ์ด้วย

เซซีเลียเล่าว่า สำหรับลูกสาวของเธอจะเข้าถึงยากกว่า เพราะทุกครั้งเมื่อเซซีเลียเอ่ยเรื่องของพระเจ้ากับลูกสาว เธอจะทำได้เป็นเฉยๆ จนวันหนึ่งลูกสาวหลุดความใส่ใจกับเซซีเลียผู้ เป็นแม่ว่า “คุณแม่ดูพยายามจะนำหนูไปเข้าโบสถ์คุณแม่ให้ได้นะคะ”

เซซีเลีย กล่าวตอบอย่างนุ่มนวลว่า “ไม่ใช่อย่างนั้นนะลูก แต่เป็นว่าหลังจากที่แม่ได้ตายจากหนูไปแล้ว แม่แม่อยากจะพบหนู และครอบครัวของหนูทุกคนในสวรรค์ต่างหาก...เมื่อแม่ฟื้นจากความตาย แม่จะลืมนึกถึงมองเห็นลูก และครอบครัวของลูกอยู่ตรงหน้า”

ถ้อยคำนี้สัมผัสดวงใจของลูกสาว เธอบอกถ้อยคำของเซซีเลียกับสามี ในที่สุดลูกสาว และลูกเขยได้ศึกษาพระคัมภีร์ และเตรียมตัวเพื่อรับบัพติศมา

ตอนนี้เซซีเลียอายุ 60 ปี ได้กลายเป็นสมาชิกโบสถ์แอ๊ดเวนตีสโกเอส เธอได้ทราบข่าว โบสถ์ที่ เธอกำลังนมัสการ เพิ่งถูกสร้างขึ้นใหม่ จากเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม ของพี่น้องในพระเจ้าทั่วโลก ซึ่งถวายให้พระเจ้าผ่านโบสถ์ต่าง ในวันสะบาโตที่ 13 ของปี ค.ศ. 2016

สำนักงานคริสตจักรแอ๊ดเวนตีสแห่ง อูรุกวัย และคริสตจักรโกเอส เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลกที่ถวายเงินเพื่อช่วยพันธกิจของพระเจ้า ในประเทศอูรุกวัย ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ท่านและครอบครัว รวมทั้งคริสตจักรของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

สถานที่ตั้งพันธกิจ

- คำว่า “กัวแรนฟ” หมายถึง “อูรุกวัย” ซึ่งหมายถึง “แม่น้ำแห่งนกที่มีสีสันสวยงาม”
- อาหารดาร์บขึ้นชื่อระดับชาติของ อูรุกวัย คือ “แซนวิชชนิดพิเศษ ” มีสเต็กชิ้นบาง โรยหน้าด้วยเนยแข็ง (ประเภทหน้าพิซซา) มีมะเขือเทศ , มายอนเนส , ผลมะกอก , และไข่ไก่ต้มให้แข็ง ซึ่งเสิร์ฟมาในก้อนขนมปังอบขึ้นเฉพาะ บ่อยครั้งแซนวิชพิเศษนี้จะเสิร์ฟพร้อมเฟรนไฟส์ (มันฝรั่งทอด)
- ประเทศอูรุกวัย มีสถิติผู้อ่านออก-เขียนได้สูงมากถึง 98.1 เปอร์เซ็นต์ สำหรับผู้ใหญ่ เป็นประเทศแรกของโลก ที่เรียนหนังสือในโรงเรียนฟรี ในชั้นมัธยม และอุดมศึกษาจะได้รับแจก “คอมพิวเตอร์แล็ปท็อป ” พร้อมกับ อินเทอร์เน็ตไร้สายฟรี
- ประเทศอูรุกวัย เป็นประเทศเดียวในทวีปอเมริกาใต้ ที่มีน้ำประปาดื่มได้ปลอดภัย
- ประมาณ 95 เปอร์เซ็นต์ของไฟฟ้าที่ใช้ในประเทศ เป็นไฟฟ้าที่ผลิตแหล่งธรรมชาติ ส่วนใหญ่จะมาจากกังหันลม

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 11 พฤษภาคม 2019

ร้อนเป็นไฟเพื่อพระเยซู

เล่าโดย มิเกล อามาโร สะเปแรนซา วัย 69 ปี...ประเทศอุรุกวัย

มิเกล วัย 69 ปี กำลังมีพลังงานรื้อร่น ไม่นานมานี้ มิเกลได้ รับการเชื่อเชิญจากเพื่อนคนหนึ่ง เพื่อนคนนั้นชื่อ “ยูร์ลดีโน “ดีโน” เพื่อนันเดซ ให้ เป็นผู้นำในการศึกษาพระคัมภีร์ใน “บ้านของผู้ยากไร้” ในเขต “ลา เทจา ในเมือง “มอนเตวิเดโอ” ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศ อุรุกวัย

ก่อนหน้านี มิเกล และดีโน ได้สอนพระคัมภีร์ให้กับผู้คนตามบ้านเรือนในพื้นที่ ที่คริสตจักรแอ๊ดเวนตีสไม่มีโบสถ์ตั้งอยู่

หลังจากสอนพระคัมภีร์ได้ 1 ปี ผู้ที่ศึกษาพระคัมภีร์เหล่านั้นได้รับเชิญให้เข้ารับฟัง “การสัมมนาดาเนียลและวิวรณ์” ซึ่งผู้ประกาศพระกิตติคุณจากส่วนกลางเดินทางมาดำเนินการ พอปิดการประชุมสัมมนา มีผู้ตัดสินใจรับบัพติศมา 16 คน

มิเกล ปรึกษากับ ดีโนว่า “เมื่อมีผู้รับบัพติศมาแล้วเช่นนี้ ให้เราตัดสินใจ สร้างโบสถ์ขึ้นสักหลังจะดีไหม ”

ในเวลาต่อมา มิเกล และสมาชิกโบสถ์อีกจำนวนหนึ่ง รวมทั้งสมาชิกที่รับบัพติศมาใหม่ 16 คนได้ร่วมกันเช่าบ้านหลังหนึ่ง และใช้เป็นที่พักประชุมนมัสการทุกวันสะบาโต

จำนวนผู้มาร่วมนมัสการเพิ่มขึ้นตามลำดับ จา กการที่สมาชิกโบสถ์หลายคนเอื้อมออกไปถึงผู้คนในชุมชน ด้วยอาหาร และเสื้อผ้า ห้องที่ใช้เป็นที่นมัสการเกิดคับแคบขึ้น และเหล่าสมาชิกกำลังมองหาทางที่จะขยายอาคารโบสถ์ ส่วนการทำงานแห่งความเมตตา และเอื้ออาทรในชุมชน สมาชิกหลายคนยังดำเนินการต่อไป

ปัญหาเรื่อง อาคารโบสถ์ได้รับการแก้ไข เมื่อพี่น้องแอ๊ดเวนตีสทั่วโลกได้ถวายเงินถวายในวันสะบาโตที่ 13 ของปี 2016 ซึ่งเงินจำนวนนั้น ได้นำมาสมทบกับผู้บริหารในประเทศ และได้ทำการสร้างโบสถ์หลังใหม่ขึ้น

มิเกลรู้สึกประทับใจอย่างยิ่ง เกี่ยว กับโอกาสใหม่สำหรับโบสถ์ นั่นคือ เราจะให้บริการรับใช้ผู้คนในละแวกเพื่อนบ้าน ซึ่งรวมไปถึง “บุคคลผู้ไม่มีบ้าน ” มิเกล ได้สัมภาษณ์ผู้รับผิดชอบโครงการ “ครัวของโบสถ์” เพื่อจะให้มีชั้น “ปรุงอาหารเพื่อสุขภาพ ” ขึ้น ในบริเวณใกล้เคียงสถานที่แจกอาหารที่ปรุงเสร็จกับคนที่ไม่มีบ้าน มีคนยากจนหาเข้ากินค่าจำนวนหลายสิบลบครอบครัวอาศัยอยู่

เรื่องที่สอง

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มิเกลนำดวงวิญญาณมาถวายพระคริสต์ เขาและสมาชิกบางคนจาก “โบสถ์ปราโด เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เคยเดินทางเป็นประจำไปท้องที่ “ที่บุคคลไร้บ้านอาศัยอยู่” ในเมือง “มอนเตวิเดโอ” ซึ่งพวกเขาส่วนใหญ่ใช้ถังกระดาษแข็งสีน้ำตาลสร้างเป็นที่พักชั่วคราว พื้นที่ดังกล่าว เป็นพื้นที่อันตรายที่คนธรรมดาทั่วไปจะเยี่ยมชมเข้าไป

มิเกล กล่าวเป็นพยานว่า “ในแต่ละป้ายวันสะบาโต เรา 5 คน จากโบสถ์จะสอนสอนพระคัมภีร์ให้ 25 คน... เรานำเอาอาหารไปให้พวกเขาด้วย อีกทั้งพยายามจะสนองตอบความจำเป็นของพวกเขา”

สมาชิกโบสถ์ได้ถวายทรัพย์ และสิ่งของ โดยให้การช่วยเหลือผู้ใหญ่ 47 คน และเด็ก 90 คน พวกเขา ร่วมกับมูลนิธิแห่งหนึ่งสร้างบ้าน หรือเรือนนอนแบบง่าย ๆ แต่แข็งแรงขึ้นบนที่ดินของทางการเพื่อเป็นสถานที่แจก อาหารและน้ำดื่ม รวมทั้งเป็นที่พำนักชั่วคราวสำหรับพวกคนไร้บ้านโดยเฉพาะในฤดูฝน ที่มีฝนตกหนัก

ผู้คนที่พำนักของคนไร้บ้าน เริ่มไปนมัสการที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส บางคนเดินทางมาโดยการขี่ม้า หรือรถม้าแบบรุ่นเก่า ... และผลจากการทำงานแห่งความเมตตา และเอื้ออารี มีสองคนรับบัพติศมา ” มิเกล รายงาน

เรื่องที่สาม

มิเกล ทำงานกับหน่วยงาน “แอ๊ดดร้า” (หน่วยงานพัฒนา และบรรเทาทุกข์ แอ๊ดเวนตีส) แห่งประเทศอุรุกวัย เรื่องที่เขาประทับใจไม่มีวันลืม คือเรื่องของ “วอลเตอร์” เขาเป็นคนไร้บ้านคนหนึ่ง เป็นโรคเบาหวานขั้นรุนแรง เขาทั้งสองข้างถูกตัดออกเหนือเข่าเล็กน้อย เขากระเสือกกระสนมารับแจกอาหาร และสิ่งของกับหน่วยงานแอ๊ดดร้า จากศูนย์แอ๊ดดร้าเมือง มอนเตวิเดโก ทุกสามวัน

มิเกล ค้นเจอกับวอลเตอร์ ชายพิการผู้ไม่มีบ้าน ไม่มีญาติ และไม่มีที่จะไป วันหนึ่งวอลเตอร์ขอให้มิเกล สอนพระคัมภีร์ให้กับเขา

วันหนึ่งวอลเตอร์เข้ามาที่ศูนย์แอ๊ดดร้าด้วยเก้าอี้รถเข็น มิเกล กำลังง่วนอยู่กับการปรุงอาหาร เมื่อเสิร์ฟให้กับคนไร้บ้าน วอลเตอร์ถามว่า “วันนี้คุณจะทำเรื่องเกี่ยวกับอะไร”

มิเกล ตอบ เขาว่า เขาได้รับการขอให้พูดคุยเกี่ยวกับภาพ ที่ติดไว้ที่ฝาตู้เย็นของเขาเอง เป็นรูปแสดงให้เห็นเด็กชายคนหนึ่ง กำลังค้นหาอาหารรับประทานจากถังขยะสาธารณะ โดยมีข้อความเขียนไว้ใต้ภาพนั้นว่า “คุณเคยบ่นเรื่องอาหารที่คุณกำลังรับประทานบ้างไหม”

ในวันนั้นมิเกล อ่านพระธรรมลูกา 9:23 ตอนที่พระเยซูตรัสสั่งเหล่าอัครทูตว่า “พวกท่านจงอดอาหารให้พวกเขา รับประทานเถิด ” หลังจากนั้นเพียงครู่เดียว พระเยซูทำการอัศจรรย์เลี้ยงฝูงชน นับเฉพาะผู้ชายจำนวนห้าพันคน จากขนมปังห้าก้อน และปลาเพียงสองตัว”

หลังจากตอบคำถามของวอลเตอร์ มิเกลหันมาปรุงอาหารต่อ ส่วนวอลเตอร์เขียนอะไรบนแผ่นกระดาษครู่หนึ่งเสร็จแล้วยื่นกระดาษให้มิเกล พลังพูดว่า “ถ้าเห็นว่ามีประโยชน์ คุณจะใช้ในคำเทศนาก็ได้ ผมให้กับคุณสำหรับเรื่องเทศน์”

มิเกลอ่านข้อความบนกระดาษแผ่นนั้นระ ว่างที่กำลังเทศนา สมาชิกโบสถ์ ที่รับฟังในวันนั้นบางคนร้องให้วอลเตอร์ได้เขียนข้อความประจูดพระเยซูกำลังเขียนถึงผู้คน ชาวสารนั้นมีความว่า “พวกท่านพากันบ่น แต่ดูเถิด : ท่ามกลางผู้คนที่ไร้บ้าน ไม่มีอาหารกินเพียงพอ ไม่มีเสื้อผ้าใดๆ สวมใส่ แต่พวกคุณ มีบ้านอยู่อาศัย มีที่พักพิง มีอาหาร และเสื้อผ้านุ่มนวลอบอุ่น”

ในตอนต่อไปวอลเตอร์เขียนเกี่ยวกับเขาเอง “ผมเคยมีเพื่อนหลายคน ผู้ซึ่งกิน ดื่มและเต้นรำด้วยกับผม แต่บัดนี้พวกเขาบ่นเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ ของพวกเขา และผมพูดว่า “พวกคุณพากันบ่นในเรื่องอะไร มอง ดูผมสิ ผมเป็นโรคเบาหวานขั้นรุนแรง และผมไม่มีขา”

ในหลายเดือนต่อมา วอลเตอร์ได้ถวายนใจของเขาให้พระเยซู เมื่อวอลเตอร์ ขึ้นมาจากอ่างรับบัพติศมา (ด้วยการช่วยเหลือของมัคทายกสองคน) เขาตะโกนออกมาว่า “ขอบพระคุณองค์พระเยซู”

มิเกลยังคงได้ยินเสียง วอลเตอร์กระโถนอย่างมีชัยชนะในวันนี้ หลังจากที่วอลเตอร์รับบัพติศมาได้หนึ่งเดือนครึ่ง วอลเตอร์ได้จากโลกนี้ไป มิเกลกล่าวว่า “ผมยังหวังว่าจะได้พบเขาอีก เมื่อพระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์เสด็จมารับเรากลับบ้านเบื้องบน ผมหวังจะสวมกอดเขา พร้อมกับผู้คนทั้งปวงที่พวกเรา ได้นำพวกเขามาพบความรอดในพระเยซู”

ขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทุกท่านทั่วโลกที่ถวายเงินถวายในชั่วโมงโรงเรียนวันสะบาโต โดยเฉพาะในวัน สะบาโตที่สิบสามของทุกไตรมาส ซึ่งเงินจำนวนดังกล่าวจะรวมกันเข้า จากเงินถวายของพี่น้องทั่วโลกเพื่อโครงการต่างๆ อย่างเช่นเงินถวายในปี 2016 ได้นำไปสร้างโบสถ์ที่เมืองหลวงประเทศอุรุกวัย ...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน และครอบครัวของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 18 พฤษภาคม 2019

เกิดมาเพื่อเป็นมิชชันนารี

เล่าโดย มาร์เซล เฟอร์นันเดซ...ประเทศอาร์เจนตินา

ภรรยาของผม และตัวผมได้อธิษฐานขอบุตรเป็นเวลาหลาย ปีโดยอธิษฐานว่า “ถ้าเป็นตามน้ำพระทัยของพระองค์ ขอข้าพเจ้าทั้งสองมีบุตรด้วยเถิด” แต่ยังไม่ได้คำตอบเป็นเวลาถึง 14 ปี

ผมและภรรยาไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล แพทย์ทำการตรวจอย่างละเอียดและบอกว่า โอกาสที่เราจะมีบุตรน้อยจริงๆ เรารู้สึกท้อใจมากเพราะการที่จะรับบุตรบุญธรรมในประเทศ “อาร์เจนตินา” เป็นเรื่องที่ยุ่งยากมาก เราจึงคิดว่าถ้าจะขอย้ายไปทำงานในประเทศเพื่อนบ้าน การยื่นขอบุตรบุญธรรมจะเป็นการง่ายกว่า

ต่อมามีโอกาสเปิดให้ที่เราจะได้ไปทำงานเพื่อพระเจ้าในประเทศเพื่อนบ้าน เราคิดว่า “นี่อาจเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ที่เราจะมีโอกาสรับบุตรบุญธรรมจากประเทศที่เราจะไปทำงาน”

เราได้ยื่นความประสงค์จะไปทำงานในประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งอยู่ภายใต้สำนักงานสหมิชชัน และอยู่เขต ดูแลของสำนักงานภาคอเมริกาใต้เดียวกัน ในที่สุดสำนักงานสหมิชชัน และสำนักงานภาคอเมริกาใต้ ตอบตกลงให้เราไปเดินทางไปรับใช้พระเจ้าภายใต้สำนักงานคริสตจักรที่ประเทศเพื่อนบ้านได้ โดยสำนักงานคริสตจักรที่เราจะไปทำงานได้ติดต่อขอวีซ่าทำงานให้เราทั้งสอง และรัฐบาลก็อนุญาตให้เราทำงานได้ด้วย ทุกอย่างลงตัว 100 เปอร์เซ็นต์ เราจึงได้กำหนดวันเดินทางไว้ในอีกสองเดือนข้างหน้า วันเวลาผ่านไปด้วยดี

บ่ายวันหนึ่ง ขณะที่เอลิซา ภรรยาของผมกำลังทำอาหารอยู่ในห้องครัว เอลิซา ภรรยาของผมเกิดแพ้อุ้งขึ้นมาเป็นครั้งแรก วันนั้นผมออกไปธุระข้างนอก พอผมกลับมา เอลิซาเรียกให้ผมตามเข้าไปในห้องนอน แล้วบอกว่า ทำใจดีๆ อย่าตื่นเต้นฉันมีข่าวดีจะบอกให้ทราบ....นี่เป็นเรื่องจริงนะ ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น รู้ไหมตอนนี้ฉัน และคุณ กำลังจะแม่คน และเป็นพ่อคน ตลอดเวลาที่เอลิสาบอกข่าวดี เธอแอบซ่อนกล่อง ถ้วย วี.ดี.โอ. ไว้ และกล่องทำงานตลอดเวลา... จากนั้นเราออกจากห้องและพูดคุยกันอย่างยินดี ตอนนั่งทานอาหารเย็น เอลิสานำ วี .ดี.โอ. ที่เธอแอบถ่ายมาเปิดให้ผมดู

ภาพใน วี.ดี.โอ.ที่ เอลิซา แอบถ่าย ... เมื่อผมได้รับฟังข่าวเรื่องการมีลูก ใบหน้าของผมแสดงอาการสับสนปนกับอาการช็อก จากนั้นใบหน้าของผมตื่นเต้นดีใจท่วมท้น แต่แทนที่ผมจะสวมกอดภรรยา ผมเพียงเอาแต่จ้องดูครรภ์ของภรรยา และใช้สองมือลูบท้องของเธอเบาๆ

ตอนนั้นจิตใจของผมยินดีอย่างที่สุด กล่าวขอบพระคุณพระเจ้า พลังอุทยานตามพระเจ้าในความ คิดว่า “โอ พระเจ้านี้ช่างเป็นเวลาตื่นเต้นยินดีจริงๆ... ตอนนี้มีมิชชันที่เราจะไปทำงาน ยินดีต้อนรับเรา แม้แต่รัฐบาลของประเทศนั้นยังจะออกวีซ่าให้ ...ตอนนี้ถ้า “เราจะไม่ไป” เพราะภรรยาของผมตั้งครรภ์แล้ว แล้วคริสตจักรที่บอกว่ายินดี “รับเรา” เขาจะว่าอย่างไร แต่ผมมีเหตุผลที่เชื่อว่า พวกเขาจะปฏิเสธ เพราะตอนนี้ภรรยาของผมกำลังตั้งครรภ์ พวกเขาอาจตอบว่า “ไม่” ก็ได้เพราะการที่ผู้หญิงคนหนึ่งจะคลอดบุตร อาจเป็นอุปสรรคในการทำงาน และจะมีค่าใช้จ่ายที่แพงด้วยในการคลอด... ที่สำนักงานมิชชันที่จ้างเอลิซาจะมีส่วนต้องจ่ายถึง 75 เปอร์เซ็นต์ ใหนจะต้องให้เอลิซาหยุดพักหลังคลอดอีก 2 เดือน....

จังหวะเวลาที่ลงตัวสมบูรณ์

จังหวะเวลาของพระเจ้าช่างลงตัวจริงๆ ไม่มีใครต่อต้านการตั้งครุฑของภรรยาของผม แม้แต่ทางการที่จะออก วี.ซ่า ก็ไม่ขัดข้องที่จะให้คนตั้งครุฑเข้าไปทำงาน เมื่อเราสอบถามไป เขาตอบมาว่า “ไม่มีปัญหาเรารักเด็ก ๆ ” เมื่อเป็นเช่นนี้เราจึงออกเดินทางไปทำงานภายใต้มีชชั่นเพื่อนบ้าน ตามหมายกำหนดเดิม

ลูกชายของเราคลอดตามธรรมชาติอย่างปลอดภัยทั้งแม่ และลูกในเวลาสี่เดือนหลังจากที่เราย้ายเข้าไปทำงานในประเทศเพื่อนบ้าน เราตั้งชื่อตามพระคัมภีร์ว่า “เอเสเคียล ” และเอเสเคียลช่วยเปิดประตูอย่างน้อย 80 เปอร์เซนต์ ให้กับผู้ที่เราจะไปพยานเพื่อพระเจ้า

เราได้เรียนรู้อย่างรวดเร็วว่า ผู้คนในท้องถิ่นรักเด็ก ๆ ถ้าคุณเป็นชาวต่างประเทศ ผู้คนจะหยุดคุณ แม้แต่รุ่นคุณตา-คุณยายจะขออุ้มเอเสเคียล เพื่อถ่ายรูปเก็บไว้ บ้างคนก็ถามผม หรือภรรยาว่า นำเอเสเคียลเข้าประเทศมาเพื่อการท่องเที่ยวหรือทำธุระอะไร ซึ่งเปิดโอกาสให้ผมกล่าวเป็นพยานได้ด้วย

จะว่าไปเรามีโอกาสหวานเมลิ็ดพีชมากกว่าที่เราจะจินตนาการได้ ทุกหนทุกแห่งที่เราเดินทางไป ผู้คนมาห้อมล้อมเด็กชายเอเสเคียล

ผ่านลูกชาย เอเสเคียล ของเรา เราได้ผูกมิตรเป็นเพื่อน กับเพื่อนบ้านในอพาทเมนท์ของเราอย่างรวดเร็ว และอย่างสนิทสนม แม้แต่ในซบเปอร์มาร์เก็ต และในสวนสาธารณะ เราเชิญเพื่อนใหม่ของเรามาในงานเลี้ยงวันเกิดของเอเสเคียลที่บ้านพักของเรา ผู้ เป็นบิดามารดาหลายครอบครัว อยากจะให้เด็ก ๆ ของพวกเขา คบค้าสมาคมกับเอเสเคียล จนถึงกับถามว่าพวกเขาจะไปร่วมชั้นโรงเรียนวันสะ บาโตกับเอเศเคียลได้ไหม สามภรรยา คู่หนึ่งในตึกอพาทเมนท์ของเรา ซึ่งมีลูกสาวอายุคราวเดียวกับเอเสเคียล พ่อแม่ นำลูกสาวมาเยี่ยมลูกชายของเราบ่อย ๆ เราได้มอบของขวัญ คือชุดสอนพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษให้เด็ก ๆ แก่ลูกสาวของชาย-หญิงคู่นี้

วิธีการแสดงความรัก ความเอาใจใส่ใกล้ชิดกับลูกของเรา ผู้คนต่างก็รู้สึกชื่นชม เราขอบคุณพระเจ้าที่ลูกชายของเรามีสุขภาพดี และมีนิสัยน่ารัก ผู้คนเห็นว่าเราอดลูกของเรา และไปหน้าของเราฉายแววความสุข พวกเขามองเห็นพระเจ้าได้ดีขึ้นผ่านความรักในครอบครัว

สิ่งที่ทำให้ประหลาดใจเรื่องที่สอง

สิ่งที่น่าอัศจรรย์เกิดขึ้นขณะที่เราชื่นชมยินดีจากการ ที่เอเสเคียลมีอิทธิพลที่ดีในการเป็นพยาน ภรรยาของผมเริ่มตั้งครุฑบุตรคนที่สอง แล ะเมื่อถึงเวลากำหนดเก้าเดือน เอลิส้าได้คลอดทารกเพศหญิงที่น่ารักออกมา

สำหรับผู้คนในท้องถิ่น การมีบุตรชาย แล้วต่อมามีบุตรหญิงถือเป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก เป็นครั้งคราวผู้คนหยุดรถยนต์ของเรา และพวกเขาอธิบายแล้วคนเล่าให้เราฟังว่า การมีบุตรชายหนึ่ง- หญิงหนึ่ง เป็นการลงตัวที่สมบูรณ์ เราไม่ทราบจะตอบอย่างไร นอกจากเปิดยิ้มกว้าง และขอบคุณพวกเขา และชี้ไปยังพระเจ้า ผู้ทรงประทานความสมบูรณ์นี้ให้กับครอบครัวของเรา

นี่ช่างเป็นการ เป็นพยานที่น่าอัศจรรย์ใจใช่ไหม

พระเยซูทรงตรัสในพระธรรมมัทธิวว่า “ข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า จะถูกประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง” (มัทธิว 24 :14

การเป็นพยานของเราพูดเสียงดังมากกว่าคำพูดของเรา ผมคิดว่าพระเจ้าทรงต้องการให้เราดำเนินชีวิตเป็นพยานเพื่อพระองค์ และพระองค์ทรงประทานโอกาสให้เราประสพการณ์ในลักษณะที่ลึกซึ้งขึ้น

พระเจ้าทรงใช้บุตรชายของเราเป็นผู้ทำให้พระธรรม มัทธิว 24 :14 ได้สำเร็จสมจริง ซึ่งเป็นการปูเส้นทางสำหรับการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง ผมคิดว่า เอเสเคียล มีดาวประดับมงกุฏมากกว่าดาวบนมงกุฏของผมหรือของภรรยา

ผมรู้สึกว่าคุณ และภรรยาได้รับ พระพร พระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่า แผนการของพระองค์นั้นดีกว่า ดังที่พระเจ้าทรงตรัสผ่าน ท่านผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ว่า “เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้า และทางของพวกเจ้าก็ไม่ใช่ทางของเรา” (อิสยาห์ 55:8) แผนการของพระเจ้านั้นดีสมบูรณ์ ที่สุดจริงๆ

สถานที่ตั้งพันธกิจ

- ในประเทศ อาร์เจนตินา คริสตจักร เอส . ดี. เอ. มีโบสถ์รวม 606 หลัง และมีกลุ่มนมัสการ 438 แห่ง เมื่อคิดเป็นอัตราส่วน จะมีแอดเวนติส 1 คนต่อประชากรทั่วไป 381 คนในประเทศ
- สี่ครอบครัวแรก ของชาวแอดเวนติส เดินทางไปถึงอาเจนตินาเดินทางมาจาก “ไดอะแมนเต เอนเตอร์ ริโอส จาก แทมปา รัฐ “แคนซัส” สหรัฐอเมริกา , ในต้นปี 1890 มีครอบครัวชาวไร่ ชาวเยอรมัน ซึ่งเคยเป็นอาณานิคมของรัฐเซี่ย ซึ่งได้กลายเป็นเซเว่นธ์เดย์แอดเวนติสขณะที่อาศัยอยู่ใน สหรัฐอเมริกาช่วงหนึ่ง แล้วได้ย้ายมาที่ อาเจนตินา
- ในเดือน กรกฎาคม 1896 มีการตั้งค่ายของ เอส .ดี.เอ. ขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศอาเจนตินา ซึ่งจัดขึ้นที่ เครสโป, เอนเตอ ริโอส, ผู้เข้าค่าย 150 คน

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 25 พฤษภาคม 2019

การรับเด็กชายสองคนเป็นบุตรบุญธรรม

เล่าโดย จวน และ จวนนิตา...ประเทศอาร์เจนตินา

จวน และ จวนนิตา สองสามีภรรยา เป็นบุคลากรทางการแพทย์ในประเทศอาร์เจนตินา ทั้งสองไม่มีบุตร ได้อาสาสมัครไปทำงานเป็นมิชชันนารีอาสาในประเทศแอฟริกาใต้มีกำหนดหนึ่งปี ในช่วงหนึ่งปีสองสามีภรรยาทำงานในโรงพยาบาลแอ็ดเวนตีสแอฟริกา และพวกเขาพักในบ้านพักในบริเวณด้านหลังของโรงพยาบาล

มิชชันนารีอาสา ไม่มีเงินเดือนประจำเต็ม หากแต่ได้รับเงินค่าใช้จ่ายสำหรับการดำรงชีวิตพอประมาณ กระนั้นด้วยการมีน้ำใจของมิชชันนารี บางครั้งพวกเขาแบ่งข้าว และอาหารแบบง่ายๆให้กับพวกเด็กๆ ที่อดอยาก

มีบ่อยครั้งที่ จวน และ จวนนิตา สามีภรรยาเห็นว่าเด็กหลายคนไม่ได้อดอยาก แต่บางคนก็มีปัญหาด้านอารมณ์ และความกดดันด้านอื่นๆ อีกหลายประการ

ในกรณีเช่นนี้จวน และจวนนิตาถามพวกเขาเองว่า เราจะช่วยพวกเขาได้อย่างไร เพื่อจะมีความเข้าใจในพวกเด็กๆ ชาวแอฟริกันดีขึ้น ทั้งสองตัดสินใจไปเยี่ยมหมู่บ้านของ “ทีน” วิทยุคนหนึ่ง ที่มีผู้แนะนำให้สองสามีภรรยาช่วยจ้างเขาทำงานต่างๆ เพื่อเป็นการช่วยทีน ที่ต้องการเงินไปเลี้ยงน้องอายุยังน้อยสองคน เมื่อไปถึงบ้านของทีน จวน และจวนนิตารู้สึกที่งมก ทีนมีน้องชายสองคน อายุ 5 ปี และอีกคนอายุ 3 ปี เด็กสองคนนี้ทีน ซึ่งเป็นลูกจ้างของสองสามีภรรยา เป็นคนเลี้ยงดู และรับผิดชอบทุกอย่าง พวกเขาอาศัยอยู่ในบ้านหลังเล็กแบบชาวแอฟริกันพื้นเมือง ตอนนั้นเป็นช่วงฤดูหนาว และเด็กทั้งสองเป็นไข้หวัด

ที่นำส่งสารคือทีนไปรับจ้างทำงานให้สองสามีภรรยาสัปดาห์ละสามวัน อีกสองหรือสามวัน “ทีน” จะไปรับจ้างทำงานที่อื่น ดังนั้นนอกจากตอนเช้า และเย็น และตอนกลางคืน กลาง วันทีนจะไม่อยู่บ้านเป็นส่วนใหญ่ ทั้งสองตัดสินใจนำน้องชายทั้งสองของทีนไปพักที่ห้องว่างห้องหนึ่งที่บ้านพักของพวกเขา เพื่อเขาทั้งสองจะให้การรักษาพยาบาล และให้ทีมพี่ชายพักอยู่ด้วย 10 วันช่วยดูแล เพื่อให้เด็กๆ หายป่วยเป็นปกติ

อาการป่วยไข้ของเด็กชายทั้งสอง งดขึ้นทุกวัน จวน และจวนนิตา ฟังทราบในช่วงนั้นว่า พ่อของเด็กได้ทิ้งครอบครัวหายหน้าไปเลย และแม่ของพวกเขา ก็ไปทำงานต่างจังหวัด และไม่อาจส่งเงินมาให้ทีนได้ ทีนจึงต้องเลี้ยงดูน้องทั้งสองตามลำพัง

เมื่อสองสามีภรรยาทราบเกี่ยวกับชีวิตของทีน และน้องๆ ทั้งสอง รู้สึกสงสารทีนมาก จึงซื้อข้าว และไข่ไก่ และน้ำมันพืชให้ทีนนำกลับไปรับประทานที่บ้านพอสำหรับเป็นเดือนๆ และได้นำเด็กทั้งสองไปลงทะเบียนเรียนที่โรงเรียนแอ็ดเวนตีส พอถึงวันสะบาโตก็จะไปรับพวกเขาไปโรงเรียนวันสะบาโต

ในช่วงสัปดาห์ที่พักรักษาการป่วยไข้ จวน และจวนนิตา มีการนมัสการในครอบครัว เด็กทั้งสอง และทีนได้ฟังเรื่องราวในพระคัมภีร์ และสามพี่น้องสนใจในเรื่องการอัศจรรย์ต่างๆ โดยเฉพาะพระเจ้าทรงบันดาลให้เกิดภัยทรมาน 10 ประการ กว่าที่ฟาโรห์จะยินยอมให้โมเสสนำชนอิสราเอลออกมาจากประเทศอียิปต์ ซึ่งปรากฏในพระธรรมอพยพ

เมื่อเด็กทั้งสองค่อยสบายขึ้นมากแล้ว ก่อนที่จะถูกส่งกลับบ้าน เช้าวันหนึ่งเมื่อจวนนิตาตื่นขึ้นจะเข้าครัว เธอมองเห็นเด็กชายคนอายุ 5 ขวบกำลังเขย่งเท้าล้างถ้วยชามที่ซิ้งค์ล้างจาน

จวนสังเกตเห็นเด็กชายที่กำลังล้างจานมองมายังจวนนิตา และเปิดยิ้มให้ แล้วเด็กชายพูดขึ้นว่า เขาทราบว่าเราทั้งสองทำงานเหนื่อย เขาจึงอยากจะช่วยบ้าง เพื่อเราจะพักผ่อนนานขึ้นสักเล็กน้อย

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว จวน และ จวนนิตา อยากจะพบกับผู้เป็นแม่ของเด็กชายทั้งสาม พวกเขาคิดว่า เธอ คงเป็นแม่ที่น่ารัก และเป็นคนที่ขยัน แล ะสัตย์ซื่อ สังเกตได้จากเด็กชายทั้งสาม ลูกของ เธอ เป็นเด็กดี มีความรับผิดชอบ และแสดงออกซึ่งความกตัญญู

เมื่อครบเวลาหนึ่งปีเต็มในงานจิตอาสาที่โรงพยาบาลแอดเวนตีสแอฟริกา สามีภรรยาได้คุยกับเพื่อนชาวพื้นเมืองที่ทำงานในโรงพยาบาล และขอให้เขารับเอาที่น และน้องที่ ึ่งสองไปไว้ในการดูแล ซึ่งจวน และจวนนิตาจะส่งเงินมาช่วยทุกเดือนจำนวนหนึ่ง ซึ่งเพื่อนชาวแอฟริกายินดีทำตามคำขอ

จวน และจวนนิตากลับไปทำงานในประเทศอาร์เจนตินา ซึ่งเป็นบ้านเกิดสามปี ปีที่สองสามีภรรยา กลับ ไป เป็นมิชชันนารีที่แอฟริกาอีกครั้งหนึ่ง พวกเขารู้สึกเศร้าใจมากที่ได้ทราบว่า “ทิม” พี่ชายคนโตของเด็กชายสองพี่น้อง ที่พวกเขาได้ให้การช่วยเหลือได้ตายไปแล้ว และคุณแม่ของพวกเขาได้รับเอาลูกชายสองคนของ เธอกลับไปอยู่ด้วย

จวนได้สืบเสาะหาที่อยู่ของผู้เป็นแม่ของเด็กชาย และได้เดินทางไปเยี่ยม เธอ และลูกชายทั้ง สองถึงบ้าน จวนกล่าวว่า “เป็นพระพรของพระเจ้าที่ผมหาพวกเขาพบ....คุณแม่ของพวกเขาเป็นสตรีที่น่ารักจริงๆ เราคือ ผม และภรรยาไปนอนที่โรงแรม และใช้เวลากลางวันพูดคุย และทำอาหารรับประทานกับพวกเขา ส่วนเด็กชายทั้ง สองจำพวกเราได้ แต่ไม่ค่อยพูดจาให้ความสนิทสนม เพราะช่วงเวลาเราจากไปก็สามปีเต็ม

ก่อนช่วงเวลาอีก 1 ปีของของมิชชันนารีจิตอาสาของพวกเขาจะสิ้นสุดลง จวน และจวนนิตา ตัดสินใจ เดินทางไปเยี่ยมแม่ และลูกชายทั้งสองของเธออีกรอบหนึ่ง จวนใช้เวลาเกือบหนึ่งสัปดาห์กับพวกเขา เพื่อสร้างมิตร สัมพันธ์กับผู้เป็นแม่ และ ช่วยผู้เป็นแม่เกี่ยวกับเอกสารต่างๆ ในช่วงเวลาดังกล่าว จวนนิตามีงาน ต้องทำให้เสร็จ แต่ในวันสุดท้ายสัปดาห์เจนนิตาได้เดินทางไปพบสามี และเด็กชายทั้งสอง และแม่ของพวกเขา

สามี และภรรยามอบชุดพระคัมภีร์สำหรับเด็กซึ่งมีภาพสีอยู่เต็มให้ครอบครัวหนึ่งชุด และมอบพร ะคัมภีร์ ภาษาถิ่นให้อีกคนละเล่ม และมอบหนังสือ “สงครามแห่งประวัติศาสตร์ (ในภาษาถิ่น) ให้อีกหนึ่งเล่มในวัน สบาโต จวนได้จัดให้มีโรงเรียนวันสบาโตขึ้นได้ต้นไม้ใหญ่ และจวนเองเป็นคนเทศนาด้วย ซึ่งมีลามจาก โรงพยาบาลมาเป็นคนแปลให้ ในการชุมนุมครั้งนี้มีเพื่อนบ้านข องแม่ของเด็กชายทั้งสองมาร่วมด้วยถึงสิบสองคน และในตอนท้ายสุดมีการรับประทานอาหารร่วมกัน รายการท้ายสุดคือจวน และจวนนิตา กล่าวอำลาเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่ทั้งสองจะเดินทางกลับอาร์เจนตินา

การไปเป็นมิชชันนารีอาสาในแอฟริกาได้เปลี่ยนแปลงดวงใจของจวน และจวนนิ ตาไป พวกเขาสังเกตว่า เอลเลน จี. ไวท์ ไม่เพียงแต่เป็นผู้เขียนหนังสือหลายสิบเล่ม ซึ่งส่วนหนึ่งที่เป็นการมองเห็นภาพเชิงลึกในลักษณะคำ พยากรณ์ เธอยังเป็นบุคคลที่ดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ และเป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ เธอให้การดูแล เอาใจใส่เด็ก ๆ ที่มีความต้องการ โดยเลี้ยงดูพวกเขาไว้ในบ้านของเธอเองหลายคน

“สำหรับผม นี่เป็นการปฏิรูป ” จวนกล่าว และพูดต่อว่า “หลายครั้งเราเห็นมิชชันนารีทำงานในชุมชนแต่ บ่อยครั้งเพียงใด ที่พวกเขาทำงานของมิชชันนารีเข้าไปทำในบ้านของพวกเขา”

“มิชชันนารีผู้ทำการเช่นนี้สามารถเป็น ผู้ให้การดูแลทูตสวรรค์ ” จวนอ้างถ้อยคำของ เอลเลน จี .ไวท์ ใน หนังสือ “ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน” หน้า 639 ซึ่งอีกตอนหนึ่งกล่าวว่า “ขณะที่คุณเปิดประตูต้อนรับผู้ที่มีความทุกข์ ยาก และมีความเจ็บปวด เท่ากับคุณได้ต้อนรับทูตสวรรค์ คุณได้เข้าร่วมงานกับตัวแทนจากสวรรค์ซึ่ง ึ่งนำบรรยากาศ อันศักดิ์สิทธิ์ ความชื่นชมยินดี และสันติสุขมาให้ ทูตสวรรค์เหล่านั้นเข้ามาในบ้าน กล่าวคำสรรเสริญในริมฝีปากของ พวกเขา และเสียงนั้นได้ยินไปถึงสวรรค์ ทุกการกระทำแห่งความเมตตากลายเป็นเสียงดนตรีที่นั่น พระบิดาบน บัลลังก์แห่งสวรรค์ได้นับจำนวนผู้ร่วมงานที่ ไม่เห็นแก่ตัวไว้ทุกคน พวกเขาเป็นสมบัติอันมีค่ายิ่งท่ามกลางทรัพย์สิน สมบัติทั้งปวงของพระองค์”

จวนซึ่งตอนนี้อยู่ 30 และจวนนิตา วัย 34 ปี ผู้ให้การช่วยเหลือเด็กชายทั้งสอง ขอกล่าวเชิญชวนชาวแอดเวนติสทั้งหลาย ให้เต็มเต็มใจด้วยความเมตตากรุณา และนำหลักการปฏิบัติของคริสเตียนมาปฏิบัติในชีวิตจริง ด้วยการนำเอางานมิชชันนารีมาใช้ปฏิบัติในบ้านของพวกเขา และโดยพระคุณของพระเจ้า พวกเขาจะเข้าถึงดวงใจของผู้คนได้อีกมากมาย

“จวนได้กล่าวสรุปว่า นี่เป็นประสบการณ์ชีวิต ที่สร้างความเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นกับผม และภรรยา ผมเกิดและเติบโตขึ้นในครอบครัวของมิชชันนารี และการได้ไปทำงานจิตอาสาที่แอฟริกา เหมือนกับผมได้ไปอยู่ในพื้นที่ของมิชชันนารีอีกครั้งหนึ่ง ผมไม่ได้เป็นเด็ก ๆ ของมิชชันนารีอีกต่อไป แต่ผมเอง เป็นมิชชันนารีด้วยตัวผมเอง”

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 1 มิถุนายน 2019

ความปรารถนาสำหรับปีใหม่

เล่าโดย บีทริซ เด ซันตานา วัย 23 ปี...ประเทศบราซิล

กลุ่มคนหนุ่มสาว นัดกันไปส่งท้ายปีเก่า ต้อนรับปีใหม่ที่ชายหาดของเกาะ “ไอตาปาริกา” ประเทศบราซิล แต่ละคนเต็มเหล้าองุ่นลงในแก้วของตน ยกแก้วขึ้นสูง เอ่ยขอพรจากพระเจ้า แล้วดื่มเหล้าจากแก้วนั้น ทีละคน จนหมด ต่างคิดว่าจะได้รับพรตามที่ได้อ่อยขอ

คนที่หนึ่งยกแก้วเหล้าองุ่นขึ้นสูงแล้วอธิษฐานขอว่า “ขอพระพรดีๆ ให้กับข้าพเจ้าตลอดปีที่จะถึงนี้ด้วยเถิด ”

คนที่สองยกแก้วเหล้าองุ่นขึ้น แล้วอธิษฐานว่า “ขอให้ข้าพเจ้าร่ำรวยขึ้นด้วยเถิด ” ว่าแล้วก็กระดกแก้ว ปล่อยให้เหล้าองุ่นไหลลงคอ

คนที่สามยกแก้วเหล้าองุ่นขึ้น แล้วอธิษฐานว่า “ขอให้ข้าพเจ้าพบรักแท้ในปีใหม่นี้ด้วยเถิด”

คนที่สี่ คือ “บีทริซ ซันตานา” ซึ่งเพิ่งเรียนสำเร็จปริญญา ผ่านการฝึกงานมาแล้วหมาดๆ ได้ไปสมัครงานไว้ และเธอถูกเรียกไปสัมภาษณ์ที่บริษัทแห่งหนึ่ง ในวันจันทร์ที่ 4 มกราคม ซึ่งเป็นวันเริ่มทำงานของปีใหม่

บีทริซ ซันตานา คิดในใจว่า ฉันจะไม่ขออะไรจากพระเจ้า แต่ฉันจะขอบคุณพระองค์สำหรับสิ่งดีๆ ที่เกิดขึ้นกับฉันในปีนี้ เธอยกแก้วเหล้าขึ้นสูงและอธิษฐานออกมาค่อนข้างชัดเจนว่า ...ข้าพเจ้าขอบคุณพระองค์ที่ปีสุดท้ายในมหาวิทยาลัยข้าพเจ้าได้รับทุน เรียนจนจบ ขอบคุณพระองค์ที่ข้าพเจ้าผ่านการฝึกงานที่บริษัทวิศวกรรมมีชื่อมาด้วยดี และขอบคุณที่บริษัทแห่งหนึ่งเรียกข้าพเจ้าไปทดลองงานในวันจันทร์ที่ 4 นี้ ซึ่งเป็นวันเริ่มต้นทำงานของปีใหม่...ทูลขอบพระคุณพระองค์ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

ในเช้าวันจันทร์ต่อมา บีทริซ ซันตานา ไปรายงานตัวทำงานที่บริษัทเวลา 7:30 น.ก่อนเวลาทำงานครึ่งชั่วโมง บีทริซ ซันตานา ยังรู้สึกเพลียอยู่บ้างจากการพักผ่อนไม่พอ หลังการดื่มหนัก

เจ้านายของบีทริซ ซันตานา เป็นสตรีโสด วัยกลางคนชื่อ แอนนา คริสตินา เรียกบีทริซเข้า ไปคุยด้วย เธอมองดูหน้าบีทริซ รู้สึกเห็นใจ กล่าวว่า

“เธอคงจะผ่านการเลี้ยงฉลองส่งท้ายปีเก่า ต้อนรับปีใหม่มาอย่างเต็มที่สินะ ” แอนนา ลูกขี้ขี้มือถือของเธอให้ดูภาพวิดีโอ ศาสนาจารย์คนหนึ่งกำลังเทศนาเกี่ยวกับพระเยซู เขาพูดด้วยน้ำเสียงน่าฟัง เนื้อหาหนุนใจ วิดีโอนี้ความยาว 3 นาที แอนนา บอกกับบีทริซ ว่า “ถ้าเธอสนใจฟังฉันจะส่งชุดต่อไปให้ฟังอีกสองวัน หลังจากนั้นถ้าเธอสนใจเธอเปิดฟังทางวิทยุ หรือโทรทัศน์ชมได้ทุกเย็น” จากนั้น แอนนาพา บีทริซ ซันตานา ไปเยี่ยมแผนกต่างๆ และแนะนำให้เจ้าหน้าที่ทุกแผนกให้รู้จัก บีทริซ ซันตานา เจ้าหน้าที่คนใหม่

ในเช้าวันต่อมา บีทริซ ซันตานา ได้รับ “วิดีโอ สามนาที ” จาก แอนนา คริสตินา ผ่าน “แอฟ” ในมือถือของเธอ และในวันถัดมาก็เช่นกัน บีทริซ ซันตานา ได้ชม และฟัง วิดีโอ สามนาที ตอนต่อไปผ่านมือถือ ซึ่งแต่ละชุด บีทริซ ซันตานาดู และฟังอย่างสนใจ ผู้เทศนาในวิดีโอ เป็นศาสนาจารย์คนหนึ่ง เขาพูดเรื่องพระเยซูพร้อมกับพระสัญญาต่างๆ อย่างน่าสนใจ ฟังแล้วมีกำลังใจ และมีสันติสุข บีทริซ ซันตานา พักอยู่กับคุณพ่อ ที่หย่ากับคุณแม่มาหลายปี และคุณพ่อเป็นคนที่ดื่มเหล้าจัด นี่อาจเป็นสาเหตุใหญ่ ที่พ้ออกกับแม่มักถกเถียงกันเป็นประจำ และในที่สุดแยกทางกันเดิน มีบางครั้ง บีทริซ ซันตานา นึกหาเหตุผลเข้าข้างตัวเองว่า ชีวิตของเธอขาดสันติสุข เธอจึงเสาะหามันจากการกินดื่มในงานสังสรรค์ และงานเลี้ยงฉลองต่างๆ

ในหลายวันต่อมา บีทริซ ชันตานา เปิด “กุ๊กกั๊” มองหาชื่อของผู้เทศนาสามนาทีก่อนที่เธอสนใจ และได้ทราบว่า เขาชื่อ “ศาสตราจารย์ อีวาน ซาโรวา” เป็นผู้พูด นมัสการประจำวัน 3 นาที และเป็นผู้นำรายการ “มันถูกเขียนไว้” ใน รายการโทรทัศน์รายการหนึ่ง ซึ่งรายการดังกล่าวเป็นเครือข่ายกับ “รายการช่องทางแห่งความหวัง” ของคริสตจักร เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส

บีทริซ ชันตานา เริ่มเปิดชม และฟังรายการ “มันถูกเขียนไว้” ซึ่งเธอเปิดพระคัมภีร์อ่านตามที่อาจารย์ผู้ นำเสนอแนะนำมาอย่าง เธอรู้สึกประทับใจที่ข้อพระคัมภีร์ทุกข้อที่ศาสตราจารย์นำเสนอ มีอยู่จริงและครบทุกถ้อย คำ สิ่งที่ทำให้ บีทริซ ชันตานา ารู้สึกประหลาดใจมากคือ เมื่อเธอได้ยินศาสตราจารย์ผู้นำเสนอกล่าวเกี่ยวกับ พระบัญญัติสิบประการว่า ยังมีผลในทางปฏิบัติโดยผู้เชื่อ และติดตามพระเจ้า ซึ่งรวมถึงพระบัญญัติข้อสี่ ซึ่งกล่าว ถึงเรื่องวันสะบาโต วันที่เจ็ดของสัปดาห์ คือวันเสาร์

หลังจากฟัง และศึกษาพระคัมภีร์กับรายการโทรทัศน์สามสัปดาห์ บีทริซ ชันตานา อธิษฐานขอต่อพระ- เจ้าทรงประทานอภัยบาปให้เธอ สำหรับการดำเนินชีวิตที่ผ่านมา นี่เป็นครั้งแรกที่ บีทริซ ชันตานา เชื่อว่าพระเจ้า ทรงฟังคำอธิษฐานของเธอ เมื่อเธออธิษฐาน

บีทริซ ชันตานา มองหาโบสถ์ที่เธอจะเข้าไปนมัสการ เพื่อนคนหนึ่งเชิญเธอไปนมัสการที่โบสถ์ในวัน อาทิตย์ แต่ เธอ จำเรื่องพระบัญญัติข้อสี่ ซึ่งพูดเกี่ยวกับวันสะบาโตได้ บีทริซ ชันตานา นึกสงสัยว่าเหตุใด เพื่อนของเธอ ไม่เคยได้ยินมาบ้างเลยหรือว่า วันบริสุทธิของพระเจ้าคือวันสะบาโต เหตุใด เธอ จึงไม่เชื่อ ฟังพระคัมภีร์

เมื่อ แอนนา คริสตินา ได้ทราบว่า บีทริซ ชันตานา สนใจจะไปนมัสการ จึงเชิญเธอไปร่วมนมัสการกับ เธอ ซึ่งตั้งชื่อว่า “กลุ่มแบ่งปันพระเยซู” ซึ่งนมัสการที่ “โบสถ์ในบ้าน” ผู้เชื่อกลุ่มนี้มีประมาณ 12 คน จะนมัสการร่วมกัน ในวันสะบาโตเพื่อศึกษาพระคัมภีร์ และอาจมีวันอื่นของสัปดาห์ โดยจะมีการนัดเวลากันล่วงหน้า

บีทริซ ชันตานา ไปนมัสการครั้งแรกก็ตกหลุมรักกับกลุ่มนมัสการโบสถ์ในบ้าน เธอกล่าวว่า “ฉันถูกทอด และรู้สึกว่าการต้อนรับอย่างจริงจัง ฉันรู้สึกสบายใจ และมีสันติสุข

บีทริซ ชันตานา บอกด้วยว่า “เธอรู้สึกประหลาดใจ เกี่ยวกับการที่เธอได้รับการปฏิบัติ “เหตุใดคนเหล่านี้ สนใจห่วงใยฉันมากมาย พวกเขาไม่รู้จักฉันมาก่อน แต่พวกเขาพูดกับฉันว่า “ขอให้คุณมีวันที่ยิ่งใหญ่ พวกเขาสนใจ ความรู้ในพระคัมภีร์ของฉัน และถามฉันว่า รู้เรื่องวันสะบาโตได้อย่างไร พวกเขาสนใจฉันก่อนที่จะรู้ว่าที่จริงแล้วฉัน เป็นคนอย่างไร”

ในกลุ่มนี้มีหนุ่มสาวสองคนคือ อะมันดา และเวเตอร์ ทั้งสองช่วยสอนพระคัมภีร์ให้บีทริซ ชันตานา ทุก วันสะบาโต ในที่สุดบีทริซ ชันตานา มอบถวายดวงของเธอให้พระเยซู และได้รับบัพติศมาในสระว่ายน้ำของบ้านที่ ใช้เป็น “โบสถ์ในบ้าน” แอนนา คริสตินา ร้องไห้ด้วยความดีใจที่เห็นบีทริซ ชันตานารับบัพติศมา

ทุกวันนี้ บีทริซ กำลังอธิษฐานเผื่อคุณพ่อ และคุณแม่ของเธอ และพี่ชายของเธอให้ต้อนรับพระเยซู สำหรับพี่ชายตอนนี้เขาได้เริ่มศึกษาพระคัมภีร์กับรายการ “มันถูกเขียนไว้” ได้หลายสัปดาห์แล้ว

บีทริซ ชันตานา กล่าวว่าฉันไม่เคยเชื่อในเรื่องการอัครรรย ฉันคิดว่า “การอัครรรยเป็นไปไม่ได้ในปัจจุบัน แต่พระเจ้าทรงทำการอัครรรยในชีวิตของฉัน ในคืนส่งท้ายปีเก่าที่ฉันดื่มเหล้าองุ่นเพื่อข อพร ฉันรู้ สึกว่าเป็นการพูดขอไปตามธรรมเนียม ฉันรู้สึกว่างเปล่า ... แต่ตอนนี้ ฉันรู้สึกได้ว่า พระเยซูทรงเติมแก้วที่ว่าง เปล่าของฉันให้เต็มแล้ว”

ในวันส่งท้ายปีเก่าในปีที่ถัดมา และต้อนรับปีใหม่ด้วย บีทริซ ชันตานา ได้ร่วมฉลองด้วยการรับประทานอาหาร มือพิเศษ และดื่มเหล้าองุ่นสดกับครอบครัวคู่มั่นของเธอ พวกเขาสรรเสริญพระเจ้า และขอบพระคุณพระองค์

สำหรับพระพรในปีที่ผ่านมา ปีทริช ชันตานา กล่าวสรุปว่า “ฉันอยากเติบโตขึ้นในพระเจ้า และฉันอธิษฐานขอพระองค์ทรงเติมความรักที่ฉันมีในพระองค์ให้ใหม่สด และไม่มีวันสิ้นสุด”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสาม จะนำไปช่วยย้าย “โบสถ์ในบ้าน” ซึ่งเป็นบ้านเช่า ไปสู่อาคารที่ใหญ่โตขึ้น ซึ่งในเวลาเดียวกันจะทำเป็นศูนย์สำหรับชุมชนด้วย เพื่อจัดชั้นสัมมนาสุขภาพ ชั้นปรุงอาหารสุขภาพ และการสัมมนาอื่นๆ ขอขอบคุณพี่น้องในพระคริสต์ทั่วโลก ที่ถวายทรัพย์เพื่อพันธกิจของพระเจ้าในประเทศบราซิล ... ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรให้ทุกท่าน และครอบครัวด้วย

ที่ตั้งพันธกิจ

- ประเทศบราซิล มีโบสถ์ 9,006 หลัง มีกลุ่มนมัสการ 8,813 แห่ง มีสมาชิก เอสดีเอ ทั้งหมดรวม 1,666,125 คน เมื่อเปรียบเทียบกับอัตรา จะมีแอดเวนติส 1 คน ต่อประชากรทั่วไป 125 คน
- ในปี 1939 มีการสถาปนางานด้านการแพทย์ขึ้นในประเทศบราซิลเป็นครั้งแรก โดยตั้งเป็น “คลินิก ” ชื่อ “วิวดีคลินิก ” และในปี 1942 คลินิกได้แปรสภาพเป็น “โรงพยาบาลแอดเวนติสเซาเปาโล ” โดยมี ดร. กัลดีโน เนส เวียรา เป็นผู้อำนวยการ

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 8 มิถุนายน 2019

คำตอบที่ได้มาเร็ว สำหรับผู้อธิษฐานสองคน

โดย กิลเบอร์ต เฟอเรรา ดา ซิลวา วัย 68 ปี...ประเทศบราซิล

กิลเบอร์ต ไม่เคยมีความสนใจในการเข้าร่วมกับโบสถ์ใดๆ แต่ไม่เข้าใจเลยว่า เหตุใดเขาจึงเกิดความรู้สึกปรารถนาจะศึกษาพระคัมภีร์ขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน

เขาไม่สามารถต่อต้านความต้องการนี้ได้ กิลเบอร์ต ซึ่งเป็นอดีตผู้จัดการธนาคารแห่งหนึ่ง เกษียณอายุมาสี่ปีแล้ว จึงได้เริ่มต้นศึกษาพระคัมภีร์โดยตัวเอง

กิลเบอร์ตรู้สึกทึ่งในสิ่งที่เขาได้อ่าน แต่ก็มีข้อพระคัมภีร์อีกบางข้อที่ทำให้เขาสับสน และเขาได้อธิษฐานและตรัสกรองในความหมายของข้อพระคัมภีร์เหล่านั้น เขาหวังว่าจะมีใครสักคนสามารถอธิบายให้เขาฟังได้

ในเย็นวันขึ้นปีใหม่ กิลเบอร์ต ตัดสินใจบอกกับคนในครอบครัวของเขาว่า เขาขอไม่ไปในงานต้อนรับปีใหม่ ซึ่งจะมีการจุดดอกไม้ไฟสวยงามในบริเวณสวนสาธารณะ สถานที่จัดงาน หลังจากที่สมาชิกในครอบครัวออกจากบ้านไปแล้ว

ท่ามกลางความสงบในบ้าน กิลเบอร์ตฯ คุณเขาลงและอธิษฐานอย่างร้อนรน ขอพระเจ้าทรงสอนเขาให้เข้าใจความจริงในพระคัมภีร์ และทรงเปิดเผยให้เขาทราบถึงโบสถ์ที่เที่ยงแท้ของพระองค์

“พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานนั้นเร็วกว่า ที่เคยตอบคำอธิษฐานของเขาในอดีตที่ผ่านมา ” กิลเบอร์ต กล่าวเป็นพยานในโอกาสต่อมา

โดยที่กิล เบอร์ต ไม่ทราบเขาได้ทำการอธิษฐานในวันสะบาโต ซึ่งปีนั้นตรงกับวันที่ 31 ธันวาคม ส่วนในวันถัดไปเป็นวันอาทิตย์ตรงกับวันที่ 1 มกราคม

ในวันจันทร์ เป็นวันแรกของการทำงานประจำสัปดาห์ กิลเบอร์ต ได้รับโทรศัพท์ จากธนาคารที่เขาเคยทำงาน ผู้จัดการธนาคารคนปัจจุบันต้องการให้เขาไปเซ็นสัญญาในเอกสารการลงทุนที่เขาเป็นเจ้าของ

ที่ธนาคารกิลเบอร์ตพบอดีตเพื่อนร่วมงานหนึ่งอยู่ข้างผู้จัดการ อดีตเพื่อนร่วมงานคนนี้เป็นคริสเตียน หลังจากการเซ็นสัญญาเรียบร้อย เขาได้เอ่ยถามอดีตเพื่อนร่วมงานว่า “อัลเบิร์ต..คุณทราบไหม ผมจะศึกษาพระคัมภีร์ได้ที่ไหน?” แต่อย่าแนะนำให้ผมไปรู้จักกับศิษยาภิบาลนะ ผมยังไม่ต้องการกลับใจ ผมเพียงต้องการศึกษาพระคัมภีร์เท่านั้น”

อัลวาโร เป็นเซเวนต์เดย์แอดเวนตีสมานาน แต่กิลเบอร์ต ไม่ทราบในข้อนี้

อัลวาโร กล่าวแนะนำว่า “คุณสามารถศึกษาพระคัมภีร์ได้ ที่ “คาบูลา” อัลวาโร กล่าวชื่อเขตหนึ่ง ที่มีโบสถ์แอดเวนตีสต์ตั้งอยู่ และอัลวาโรไปนมัสการเป็นประจำ

“นั่นก็ไม่ไกลสักเท่าไร” กิลเบอร์ตกล่าว “แต่บางวันจรรยาจรตติขัดจริง ๆ”

อัลวาโร ทำเป็นคิดครุ่นหนึ่ง แล้วพูดว่า “ผมรู้จักสถานที่แห่งนี้แห่งนี้เพียงคนเดียวผู้คนไปศึกษาพระคัมภีร์กันหลายคนที่นี่ เพราะที่นั่นไม่ใช่โบสถ์”

ในวันถัดมา อัลวาโร ขับรถมาพบ กิลเบอร์ต ไปยัง “กลุ่มแบ่งปันพระเยซู- โบสถ์ในบ้าน ” ซึ่งมีคนกลุ่มเล็กกำลังร่วมกันร้องเพลง และศึกษาพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม กิล เบอร์ต รู้สึกอึดอัดบ้าง โดยเฉพาะเมื่อเขาไปที่ใด และเขาไม่รู้จักใครเลย ดังนั้นเขาขอให้เพื่อนของครอบครัวคือ “เรกินา” ให้ไปเป็นเพื่อน ทั้งนี้เพราะภรรยาปฏิเสธที่จะเดินทางไปกับเขา

กิลเบอร์ต รู้สึกพึงพอใจในความจริงของข้อพระคัมภีร์ที่เขาได้เรียนรู้ เขาจึงขอ “เรกينا” ไปเป็นเพื่อนในคราวต่อไป

เรกينا ตอบว่า “ก็ได้ ฉันจะไปกับคุณ....แต่ฉันจะไม่เข้าร่วมเป็นสมาชิกโบสถ์นะ”

เรกينا เดินทางไปเป็นเพื่อนของ กิลเบอร์ต ทุกครั้งที่เขาไปศึกษาพระคัมภีร์ และบ่อยครั้งเธอเตรียมชุดว่ายน้ำไปด้วย เพื่อเธอจะไปว่ายน้ำที่ชายหาดหลังจากนั้น

กิลเบอร์ตรับบัพติศมาในวันสิ้นปี คือวันที่ 31 ธันวาคม ปี 2006 ขณะที่ เรกينا รับบัพติศมาในปีถัดมา

กิลเบอร์ต เอ่ยถาม พลางกระพริบตา “ลองท่ายดูสิ ใครในครอบครัวของผม รับบัพติศมาพร้อมกับผม ?”

“คุณแม่ของผมนั่นเอง”

เวลาไม่กี่วันก่อนที่ กิลเบอร์ต จะรับบัพติศมา เขาโทรไปคุยกับคุณแม่ ซึ่งอาศัยอยู่ในเขตชนบทกับน้องสาวคนหนึ่งชื่อ “โอเดเต” ซึ่งเธอเป็นแอ๊ดเวนตีส

กิลเบอร์ตพูดกับคุณแม่ของเขาว่า “คุณแม่ครับ ผมกำลังจะรับบัพติศมาเป็นคริสเตียน ในโบสถ์เดียวกับ “โอเดเต” นั่นคือโบสถ์เซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส... คุณแม่เจ็บไม่พูดอะไร เขาจึงวางสาย

สิบนาทีต่อมา หลังจากที่ กิลเบอร์ต วางสาย คุณแม่ได้ โทรกลับมาที่ กิลเบอร์ต และพูดกับเขาว่า

“อย่างนั้นหรือ? แม่ต้องการจะรับบัพติศมาพร้อมกับลูกน่าจะดีมากๆ นะ”

กิลเบอร์ต เอ่ยถามว่า “คุณแม่จะเตรียมตัวทันเพื่อการรับบัพติศมาหรือ ?... ยังเหลือเวลาอีกไม่วัน ?”

“ทันแน่นอน ทุกวันนี้ลูกสาวของแม่สอนบทเรียนพระคัมภีร์ให้กับแม่ ...แม่ไม่อยากจะไปอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแม่ไม่อยากจะเสียโอกาสที่ได้เกิดใหม่ด้วยน้ำ และพระวิญญาณบริสุทธิ์พร้อมกับลูก”

ตอนนั้นคุณแม่ของกิลเบอร์ต อายุ 84 ปี ขณะที่กิลเบอร์ต อายุ 56 ปี

ปัจจุบัน กิลเบอร์ต อายุ 68 ปี เขาได้กลายเป็นผู้นำร่วมของ “กลุ่มแบ่งปันพระเยซู-โบสถ์ในบ้าน”

ส่วนหนึ่งของเงินถวายวันสะบาโตที่สิบสาม ของไตรมาสนี้ จะช่วยย้าย “โบสถ์ในบ้าน” ไปยังอาคารหลังใหญ่กว่า ซึ่งมีห้องอีกหลายห้องสำหรับจัดสัมมนาเกี่ยวกับ “ปรุงอาหารสุขภาพ และเกี่ยวกับสุขภาพอื่นๆ

กิลเบอร์ตกล่าวว่า “ผมรู้สึกอัศจรรย์ใจ ที่พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานที่ผมทูลขอในต อนปีใหม่ ซึ่งผมขอให้ผมเข้าใจความหมายของพระคัมภีร์ และพระเจ้าทรงนำผมไปสู่โบสถ์ที่เที่ยงแท้ ซึ่งอยู่ในรูป กลุ่มนมัสการ “โบสถ์ในบ้านเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส” ในเวลาเพียง 3 วัน”

เมื่อผู้มาเยี่ยมเอ่ยถาม กิลเบอร์ตว่า เขามาสู่โบสถ์ในบ้านแห่งนี้ได้อย่างไร ? เขาชอบที่จะตอบว่า “เป็นเพราะความรักของพระเจ้า แต่สิ่งที่ทำให้ผมประทับใจและอยากอยู่ในโบสถ์แห่งนี้เรื่อยไป เพราะพี่น้องที่

นี้ให้การเอาใจใส่ดูแลซึ่งกัน และกันอย่างกับญาติสนิท และยังเป็นผู้มาใหม่ หรือมาเยี่ยมพี่น้องทุกคนที่นี้จะให้การต้อนรับอย่างอบอุ่น สิ่งแวดล้อม และบรรยากาศเช่นนี้แหละ ที่ผมเสาะแสวงหา”

กิลเบอร์ตเพิ่มเติมว่า “ผมคิดว่าโบสถ์นี้ได้ละลายความคิดอกุศลของหลายคนให้หายไป ผมเดินทางมาจากบรรยากาศของโลก และได้รับบัญชาจากพระเยซูให้รับบัพติศมาให้ นายแพทย์ นางพยาบาล ทันตแพทย์ และนักกฎหมาย ซึ่งผู้คนเหล่านี้มักจะไม่ไปโบสถ์ (ใหญ่อย่างเป็นทางการ) เราให้การต้อนรับผู้คนที่ไม่ออกไปที่โบสถ์ และเมื่อเราได้รับบัพติศมาให้พวกเขาแล้ว พวกเขาจะไม่เดินออกไปจากโบสถ์นี้ไปไหนอีกเลย

ที่ตั้งพันธกิจ

- ประเทศ บราซิล เป็นประเทศเดียวในทวีปอเมริกาใต้ที่พูดภาษา โปรตุเกส

ข่าวพันธกิจสำหรับวันสะบาโตที่ 15 มิถุนายน 2019

จากผู้นิยมลัทธิ “คาร์ล มาร์ก” สู่ ชาวแอ็ดเวนติส

โดย มาเรีย ปาล์ม เมธา วัย 70 ปี...ประเทศบราซิล

มาริตา รับประทานศมา เมื่ออายุ 12 ปี ในประเทศบราซิล แต่เธอได้ออกจากโบสถ์ไปในช่วงอายุระหว่างวัยรุ่น ต่อด้วยผู้ใหญ่ เวลาได้ผ่านไป 38 ปี ก่อนที่เธอจะละทิ้ง “ความนิยมในลัทธิมาร์กซิส” กลายมาเป็นบุคคลทรงพลังเพื่อพระเจ้าในชุมชนของเธอ

มาเรียกล่าวถึงความนิยมขั้นสุดมคตินลัทธิ “มาร์กซิส” (ซึ่งเป็นลัทธินิยมคำสอนสังคมนิยมแบบแข็งแแกร่ง) หรือ “ลัทธิคอมมิวนิสต์” อย่างไรก็ดี ผู้คนทั่วไปรู้จัก “มาเรีย” ในชื่อ “มาริตา”

นับตั้งแต่เกิด และเติบโตขึ้นกับคุณแม่ มาเรียมีพรสวรรค์ด้านเป็นผู้นำ ตอนเป็นวัยรุ่น เธอเป็นผู้นำเยาวชนของโบสถ์ พอมาเรียอายุได้ 22 ปี สมาชิกโบสถ์ระดับผู้นำคนหนึ่งได้พูดอะไรบางอย่างที่ทำให้มาเรียเสียใจมาก เธอออกจากโบสถ์ และหมกมุ่นศึกษาในเรื่องสังคมศึกษาในมหาวิทยาลัย และรับเอาคำสอนของนักปรัชญาชาวเยอรมัน และนิยมชมชอบคำสอนของ “คาร์ล มาร์ก” ในเรื่องสิทธิมนุษยชน

เวลา 25 ปีผ่านไป มาเรีย แต่งงาน และมีบุตรชาย 1 คน จากนั้นไม่นานก็หย่าขาดจากกัน มาเรียและลูกชายอพยพไปตั้งรกรากที่ประเทศแคนาดา และศึกษาระดับปริญญาเอกที่ “มหาวิทยาลัยคู คิวเบค มอนทรีล ”

ขณะอยู่ที่แคนาดา มาเรียรู้สึกประหลาดใจที่เพื่อนเก่า ซึ่งเป็นศาสตราจารย์ชาวบราซิล ชื่อ หลุยส์ ชันตานา และภรรยาของเขาชื่อ “เลโอนี” ได้มาเยี่ยม อาจารย์หลุยส์ และภรรยาเดินทางไปประกอบพิธีสมรสให้คู่บ่าวสาวคู่หนึ่งที่อเมริกา และได้เดินทางมาพักผ่อนที่ “มอนทรีล” แคนาดาเป็นเวลา 8 วัน ก่อนที่อาจารย์หลุยส์ และภรรยา จะบอกลามาเรีย และบินกลับบราซิล

ในช่วง 8 วัน อาจารย์หลุยส์ และภรรยาพักที่โรงแรม แต่จะมาเยี่ยม มาเรียที่บ้านพักของคณาจารย์ ของมหาวิทยาลัย ที่มาเรียเป็นอาจารย์สอนอยู่ทุกเย็น ทั้งสองพูดเกี่ยวกับพระคัมภีร์ และความรักของพระเยซูที่มีต่อมาเรีย สองสามีภรรยาเชิญมาเรียให้กลับมาหาพระคริสต์ มาเรียรับฟังอย่างสุภาพ ไม่ได้แย้งหรือพูดอะไร แต่เธอไม่ยอมขยับเขยื้อน

สองปีต่อมา มาเรียเดินทางกลับบ้านเดิมที่บราซิล เพื่อเป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง อาจารย์หลุยส์ และภรรยาโทรคุยกับมาเรียทุกสัปดาห์ เป็นเวลาสามปี สามีก ภรรยาคนนี้เชิญให้มาเรียร่วมศึกษา พระคัมภีร์กับคนกลุ่มหนึ่ง แต่มาเรียมักมีข้ออ้างเสมอที่จะไม่เข้าร่วม

วันหนึ่งขณะที่มาเรียเตรียมการสอนในชั้น เธอสังเกตว่า “คาร์ล มาร์ก” ผู้เขียนหลักคำสอนลัทธิคอมมิวนิสต์ เขาเริ่มต้นร่างคำสอนฉบับแรกในปี ค.ศ. 1844 มาเรียคิดสงสัยขึ้นมาในเวลานั้นว่า ข่าวสารของแอ็ดเวนติสก็เริ่มต้นในปี ค.ศ. 1844 เช่นกัน มาเรียเปรียบเทียบคำสอนของคาร์ล มาร์ก ซึ่งสอนว่า “ประชาชนเมื่อผืนนี้กำลังเป็นหนึ่งสามารถเปลี่ยนโลกได้ ” “ขณะที่ชาวแอ็ดเวนติสเชื่อว่าผู้คนต้องการพระคริสต์เพื่อการเปลี่ยนแปลง ”

หลังจากนั้นไม่นาน มาเรียประกาศให้นักศึกษาปริญญาโทในชั้นสังคมวิทยาของ เธอว่า “ตอนนี้ฉันเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นผู้นำในการปฏิรูปที่ยิ่งใหญ่ แต่ท่านก็ไม่ใช่พระบุตรของพระเจ้า”

เมื่อประกาศไปแล้ว ดร. มาเรียไม่อาจหลับตาลงได้ในคืนนั้น

ในตอนเช้าตรู่นักศึกษาหญิงระดับปริญญาโทคนหนึ่งในชั้นของ ดร. มาเรีย ชื่อ “ดินัลวา” มาเยี่ยมพร้อมภรรยา...พูดว่า “เมื่อวานอาจารย์บอกในชั้นว่า อาจารย์ไม่เชื่อว่าพระคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

ดินัลลา กล่าวต่อว่า “เมื่อฉันได้ยินเช่นนั้น ฉันนอนไม่หลับตลอดคืน ฉันรู้สึกว่าการให้ฉันมาออก กับอาจารย์ว่า อาจารย์ไม่ได้พูดจากส่วนลึกของดวงใจ อาจารย์ไม่ต้องการยอมรับว่า อาจารย์เชื่อในพระเยซูเพราะ อาจารย์เป็นผู้นิยมชมชื่นลัทธิมาร์กซิส”

ดร. มาเรียไม่ทราบว่าจะตอบอย่างไร จึงนั่งเงียบ

สองสัปดาห์ต่อมาขณะที่ ดร. มาเรีย กำลังรับประทานอาหารกลางวันในร้านอาหารแห่งหนึ่ง เธอได้ ยินกลุ่มนักร้องกำลังซ้อมเพลง “มาราวิโฮซา เกรซ ” ซึ่งหมายความว่า “พระคุณอันแสนอัศจรรย์ของพระเยซู ” ใน โบสถ์ของพี่น้องวันอาทิตย์แห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ติดกับร้านอาหาร เป็นบทเพลงที่ ดร. มาเรีย เคยร้องขณะอยู่ในคณะ นักร้องของโบสถ์แอ๊ดเวนตีสนะที่เธอยังเป็นวัยรุ่น

ดร. มาเรีย รีบจ่ายเงินค่าอาหาร และรีบเดินเข้าโบสถ์ และนั่งลงที่ม้ายาวตัวหลังสุด ครู่ต่อมา “ดินัลลา” นักศึกษา ที่เคยไปเยี่ยม ดร. มาเรีย ในตอนเช้าตรู่หลายวันก่อน เพราะนอนไม่หลับ เดินเข้าโบสถ์มา และนั่งลงข้างๆ ดร. มาเรีย ดินัลลา โผเข้ากอด ดร. มาเรีย พูดทั้งน้ำตาว่า “ฉันรู้ว่า จะพบอาจารย์ได้ที่นี้ ก่อนหน้านี้ฉันกำลังบ่น ขำให้ลูกคนเล็กของฉัน แต่ฉันมีความรู้สึกรุนแรงว่า ฉันจำเป็นต้องมาพบอาจารย์ที่นี่ จึงเรียกสามีให้มาบ่นขำให้ ลูกแทน และฉันรีบเดินทางมาพบ อาจารย์ที่โบสถ์นี้” ดร. มาเรีย นึกแปลกใจมาก ดินัลลา ทราบว่าเธออยู่ในโบสถ์ แห่งนี้ได้ได้อย่างไร ถ้าพระเจ้าไม่ทรงนำทางเธอ

ดร. มาเรีย รู้สึกช็อก พระเจ้าทรงรักฉันมากถึงเพียงนี้หรือ จึงตั้งใจ “ดินัลลา” ถึงสองครั้ง ดร. มาเรีย ทราบ ว่าบ้านของ ดินัลลา อยู่ไกลจากมหาวิทยาลัยมากทีเดียว แต่ ดินัลลาได้รับการดูแลจากพระเจ้า เจ้า ให้ทราบว่า ดร. มาเรีย กำลังอยู่ ณ สถานที่ใด และติดตาม เธอ มาถูกที่ ทั้งๆ ที่โบสถ์แห่งนี้ อยู่ห่างจากมหาวิทยาลัยกว่า ครึ่งกิโลเมตร...

หลังจากคณะนักร้องซ้อมร้องเพลงเสร็จ ดินัลลา และ ดร. มาเรีย ก็แยกจากกัน ดินัลลา เดินทางกลับบ้านส่วน ดร. มาเรีย เดินเท้ากลับบ้านพักในมหาวิทยาลัย ดร. มาเรีย แน่ใจว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้ เธอศึกษาพระคัมภีร์ เธอ จึงตอบตกลงกับภรรยาของอาจารย์หลุยส์ ที่เชิญให้ไปร่วมศึกษาพระคัมภีร์ซึ่งมีสอนสัปดาห์ละครั้ง

ดร. มาเรีย ศึกษาพระคัมภีร์กับอาจารย์หลุยส์ และภรรยาของเขาเป็นเวลา 10 ปี แต่ ดร. มาเรีย ยังไม่ยอมรับว่าพระคัมภีร์ทุกตอนเป็นพระวจนะของพระเจ้า ในที่สุดภรรยาของอาจารย์หลุยส์พูดกับ ดร. มาเรียว่า “ดร. มาเรีย คุณสูญเสียความเชื่อไปแล้ว ... พวกเราจะอธิษฐาน เพื่อให้ความเชื่อของคุณกลับคืนมานะคะ”

เวลาผ่านไปไม่นาน ขณะที่อาจารย์หลุยส์ และภรรยา อธิษฐานขอให้ความเชื่อของ ดร. มาเรีย กลับคืน มา ดร. มาเรีย เกิดความปรารถนาในดวงใจ ที่จะอ่านพระคัมภีร์ และ เธออ่านพระคัมภีร์อย่างจริงจังเป็นเวลาสอง เดือน และแล้ว ดร. มาเรีย แสดงความจำนงขอรับบัพติศมา แต่ เธอ ไม่อยากไปนมัสการที่โบสถ์ใหญ่ เหมือนผู้เชื่อทั่วไป

ดร. มาเรีย ชวน อาจารย์หลุยส์ และภรรยาว่า ให้เราจัดกลุ่มขึ้น และนมัสการกันที่ “โบสถ์ในบ้าน” จะดีไหม

ดร. มาเรีย อาจารย์หลุยส์ และภรรยา นั่งปรึกษากันหาห้องเช่า หรือบ้านหลังหนึ่ง เพื่อทำเป็น “โบสถ์ในบ้าน ” และนมัสการกัน ณ ที่ตรงนั้น ผู้ที่ไม่อยากไปโบสถ์ใหญ่ ก็จะมาร่วมนมัสการด้วยกัน มีการ เขียนขึ้นตอน และรายละเอียดต่างๆ ขึ้น ดังนั้น “โบสถ์ในบ้าน โดยกลุ่มแบ่งปันพระเยซู ” ได้ถือกำเนิดขึ้น ด้วยเหตุผลนี้

“โบสถ์แบ่งปันพระเยซู” แห่งนี้ ซึ่งเป็น “โบสถ์ในบ้าน” เริ่มต้นด้วยผู้เชื่อ 13 คน ในปี 2004 นับจนถึงบัดนี้ ได้รับบัพติศมาให้คนมากกว่า 200 คน

“ผู้คนเรียนรู้ที่จะรัก “โบสถ์ (แอ็ดเวนตีส) ในบ้าน” แห่งนี้ พวกเขากลับใจใหม่ และรับบัพติศมา และจากนั้น พวกเขาจะแยกย้ายกันไปนมัสการในโบสถ์แอ็ดเวนตีสรอบๆ “ซัลวาดอร์” และตอนนี้ ดร. มาเรียอายุ 70 ปี และเป็นผู้นำร่วมของ “โบสถ์ในบ้านแห่งนั้น”

โบสถ์ในบ้านแห่งนี้ จะได้รับส่วนหนึ่งของเงินถวายวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการย้าย “โบสถ์ในบ้าน แห่งนี้ ” ที่ดำเนินการในห้องที่เช่าไว้ ไปสู่อาคารโบสถ์ ที่ใหญ่กว่า สถานที่ซึ่งมีห้องโถงขนาดใหญ่กว่า และมีห้อง อื่นๆ อีกหลายห้อง เพื่อใช้เป็นที่จัดสัมมนา ชั้นปรุงอาหารสุขภาพ และหัวข้ออื่นๆ สำหรับ บริการเกี่ยวกับสุขภาพให้กับชุมชน

“ดร. มาเรีย กล่าวว่า เรามีรายการดนตรีหลายอย่าง มีการจัดกลุ่มเล็กศึกษาพระคัมภีร์ และอธิษฐาน และเราทุกคนต่างมีความสุขจริงๆ ร่วมกันรอคอยการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเจ้า...ขอบคุณพี่น้องวันสะบาโตทั่วโลก ที่ถวายทรัพย์เพื่อช่วยพันธกิจของพระเจ้าในประเทศบราซิล ...ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรแต่ทุกท่านให้เติบโตขึ้นในประสบการณ์คริสเตียน...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 22 มิถุนายน 2019

ข้อเสนอที่ไม่อาจลืมนได้

โดย เกรเซียลลี แพทซิเมนโต วัย 20 ปี...ประเทศบราซิล

เรื่องนี้เปิดฉากขึ้น คุณแม่ของฉัน กำลังถกเถียง กับพ่อบุญธรรมของฉัน ในเรื่องหนึ่งอย่างหน้าดำหน้าแดง ตอนนั้นพวกเขาเถียงกันต่อหน้าฉันได้เกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว ...สิ่งนี้เกิดขึ้นที่บ้านของเรา ที่เมือง “อะราคูจู” ประเทศบราซิล

คุณพ่อของฉันได้แยกทางเดินกับคุณแม่ และคุณแม่ได้แต่งงานใหม่ และวันนี้คุณแม่ถกเถียงกันกับพ่อใหม่ของฉัน การถกเถียงเช่นนี้มีบ่อยจนเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับเขาทั้งสอง เพียงแต่ในครั้งนี้อย่างไรก็ตาม คุณแม่ขึ้นเสียงดัง และบางครั้งส่งเสียงตะโกน....ฉันเติบโตขึ้นท่ามกลางความสับสน โดยที่ไม่รู้จักพระเจ้า และไม่เคยไปโบสถ์

ฉันยังจำได้ เมื่อฉันอายุครบ 18 ปี วันหนึ่งคุณอาผู้หญิง น้องสาวของคุณพ่อได้มาเยี่ยมครอบครัวของเรา คุณอาเป็นคนใจดี และมีใจเมตตา คุณอารู้สึกช็อกจากสิ่งที่คุณอาได้เห็น และได้ยิน เมื่อคุณแม่ และ พ่อบุญธรรมโต้เถียงกัน วันนั้นก็เช่นกัน เมื่อคุณแม่ และคุณพ่อ มองเห็นคุณอามาเยี่ยมที่บ้าน พวกเขา รู้สึกอาย และเลิกทะเลาะกันไปโดยปริยาย

คุณอา กล่าวกับครอบครัวของเราโดยรวมๆ ว่า “ครอบครัวของ พี่ดูแล้วน่าจะเป็นครอบครัวที่ดี แต่เมื่อครอบครัวไม่มีพระเจ้าปัญหาจึงเกิดขึ้น...”เอาอย่างนี้ดีไหมให้เราไปเยี่ยมที่โบสถ์กันในวันพรุ่งนี้ เราจะเข้าไปในโบสถ์แห่งแรกที่เราพบ...คุณแม่ และพ่อไม่ตอบอะไร แต่ไม่ก็ไม่ตอบปฏิเสธ....”

วันรุ่งขึ้นเวลาประมาณ 8:30 น. ครอบครัวของเราเดินเท้าออกจากบ้าน ครอบครัวของเรา 6 ชีวิต และคุณอาอีกหนึ่ง รวมเป็น 7 คน คือมีคุณอา คุณแม่ คุณพ่อ ฉันมีน้องสาวถัดจากฉันหนึ่งคน มีน้องชาย และ น้องสาวบุญธรรม อย่างละคน และตัวฉันเอง โบสถ์แห่งแรกที่เราพบคือโบสถ์เซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เราเข้าไปในโบสถ์ วันนั้นหนุ่มสาวหลายคนกำลังเปิดการประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณ พวกเขาต้อนรับครอบครัวของเราอย่างอบอุ่น และเชิญเราไปรับฟังเรื่องของพระเยซูอีก และพวกเขาไปตามคำเชิญ ในโอกาสต่อมาพวกเขาเดินทางมาเยี่ยมพวกเราที่บ้านด้วย และชวนให้พวกเราศึกษาพระคัมภีร์

ตอนนั้นฉันไปโรงเรียน จึงพลาดจากการศึกษาพระคัมภีร์ แต่คุณแม่และน้องๆ ของฉันศึกษาพระคัมภีร์ และเราทุกคนเริ่มไปนมัสการที่โบสถ์

นับแต่ไปนมัสการที่โบสถ์ ครอบครัวของเราได้รับการเติมด้วยสันติสุข แต่ก็เป็นที่น่าผิดหวังในบางช่วงสัปดาห์ ภายหลังจากคุณแม่ และคุณพ่อเริ่มโต้เถียง และกล่าวว่า อีกฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายผิด และดูเหมือนความขัดแย้ง จะรุนแรงขึ้น กว่าที่ผ่าน

มาวันหนึ่งคุณแม่คงทนอยู่ต่อไปไม่ได้ ในตอนกลางวันคุณพ่อไปทำงาน ฉันและน้องๆ ไปโรงเรียน คุณแม่ได้เก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋า และออกจากบ้าน โดยไม่บอกใครว่าไปอยู่ที่ไหน พวกเราตกใจ และเสียใจสุดๆ ในชีวิต และได้หยุดไปนมัสการที่โบสถ์ เพราะฉันไม่อยากจะปล่อยน้องบุญธรรมไว้กับพ่อบุญธรรม ดังนั้นจึงยังคงอาศัยอยู่ในบ้าน คุณพ่อบุญธรรมรู้สึกช็อก และเสียใจ แต่เขาทำตัวดีขึ้น ให้การเอาใจใส่ลูกดีกว่าที่ผ่าน

สองเดือนต่อมาเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นที่บ้านในตอนเย็น นักรุกิจหนุ่มวัย 26 ปีชื่อ “ราฟาเอล” พูดว่าเขากำลังมองหา “เลขานุการส่วนตัว” และถามว่า ฉันจะรับงานนี้ได้ไหม เขาไปเยี่ยมที่โรงเรียนของฉัน และขอคำแนะนำจากอาจารย์ใหญ่ เขาต้องการนักเรียนที่จะจบชั้นมัธยมปลายสักคน เพื่อจะจ้างให้เป็นเลขานุการ ซึ่งฉันไม่ทราบ

อาจารย์ใหญ่แนะนำใคร แต่ในวันนั้นน้องชายบุญธรรมอายุแค่ 12 ปีของฉัน ได้ยื่นคำสนทนาทางโทรศัพท์ที่ได้พูด
แทรกขึ้นว่า รับทำงานเลยพี่ รับเลย น้องขอรับรองพี่จะมีความสำเร็จ และมีความสุข

ตกลงฉันรับทำงาน เมื่อฉันเรียนสำเร็จในอีกไม่ถึงสองเดือน...ซึ่งเขายินดีรอ...

เมื่อเริ่มทำงานกับนายจ้างคนใหม่ของฉัน เขาไม่เหมือนนายจ้างคนอื่นๆ เขาอธิบายก่อนเริ่มทำงาน เขาไม่
รับประทานอาหารบางประเภท วันหนึ่งขณะที่ฉันนั่งรถไปกับเขา เขาเปิดเพลงในรถ ที่ฉันเคยได้ยินตอนที่
ไปที่โบสถ์แอ๊ดเวนตีส ฉันเริ่มคลอเพลงตาม เมื่อราฟาเอลได้ยินฉันร้อง เขาเอ่ยถามว่า “คุณรู้จักโบสถ์เซเว่นธ์เดย์
แอ๊ดเวนตีสใช่ไหม”

ฉันผงกศีรษะรับว่า ฉันรู้จัก ...ราฟาเอลบอกกับฉันว่า เขาเป็นเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส และเขาเชิญฉันไปที่
โบสถ์กับเขาในวันสะบาโต ฉันไม่ยอมปล่อยให้ตัวเองไว้ตามลำพัง จึงตอบปฏิเสธ แต่เขาเฝ้าชวนแล้ว ชวนเล่าในที่สุด
ฉันตอบตกลงไปในวันสะบาโตแรก และวันสะบาโตที่สอง และสาม และหลังจากนั้นฉันไม่อาจหยุดการไปนมัสการที่
โบสถ์ได้ ฉันรักการนมัสการพระเจ้า และต่อมามีฉันเริ่มศึกษาพระคัมภีร์ เมื่อได้เรียนรู้เกี่ยวกับการ “คืนสิบลดหนึ่ง” ใน
วันสะบาโตถัดมาฉันคืนสิบลดหนึ่งแด่พระเจ้า จากเงินเดือนของฉัน

ฉันรับบัพติศมาในเดือนกุมภาพันธ์ปี 2017 น้องชายบุญธรรม อายุ 12 ปี คนที่ชื่อ “เจนิวัลโด” รับบัพติศมา
ไม่กี่เดือนถัดมา และหกเดือนหลังจากนั้น น้องสาวของฉันเองได้เห็นฉันอธิบาย และสัมผัสได้ว่านิสัยไม่ดีบางอย่าง
ของฉันได้เปลี่ยนไป ฉันสวมเสื้อผ้าไม่เหมือนเมื่อก่อน และฉันพูดจาแตกต่างจากเดิม น้องสาวทั้งสอง “แอสมีม”
อายุ 18 ปี และน้องสาวบุญธรรม “อีเวลิม” อายุ 15 ปีได้รับบัพติศมาทั้งสองคนพร้อมกัน ห้าเดือนหลังจากที่ฉันรับ
บัพติศมา ราฟาเอลได้ขอแต่งงานกับฉัน และฉันตอบตกลง ตอนนีราฟาเอลกำลังก่อสร้างบ้านหลังใหม่ สำหรับ เป็น
เรือนหอ เมื่อสร้างเสร็จเราจะแต่งงาน และเข้าไปอยู่ในบ้านใหม่ของเรา

ฉันกำลังขอพระเจ้าทรงดลใจพ่อ และแม่ของฉันให้พบพระเจ้า ส่วนน้องๆ ของฉันทุกคนต่างเข้มแข็ง
ในพระเจ้า ชีวิตของเราทั้งหลายได้เปลี่ยนแปลงใหม่อย่างสิ้นเชิง วิธีการที่เราพูด เพื่อนๆที่ เราคบหา รูปแบบ หรือ
สไตล์ของเสื้อผ้าที่เราสวมใส่เปลี่ยนไป ฉันรับใช้ในการสอนชั้นเด็กเล็ก และแผนกดนตรี ขณะที่น้อง
สาวทั้งสองของฉันทำหน้าที่ต้อนรับในโบสถ์ ส่วนน้องชายของฉันยังเลิกกันไปที่จะรับใช้ในหน้าที่ใด แต่เขาก็เป็น
สมาชิกของชมรมพาธไฟเตอร์คนหนึ่ง

ส่วนหนึ่งของเงินถวายในวันสะบาโตที่สิบสามของไตรมาสนี้ จะช่วยโบสถ์ของเราใน “อะราคาจู” ให้มีอาคาร
โบสถ์หลังใหม่ ซึ่งโบสถ์หลังใหม่จะมีพื้นที่สำหรับคนทั้งปวงที่มานมัสการในวันสะบาโต ... ขอขอบคุณพี่
น้องในพระคริสต์ทุกท่าน ที่ให้การสนับสนุนพันธกิจของพระเจ้า ในประเทศบราซิล ล... ขอพระเจ้าทรงอวย
พรทุกท่าน รวมทั้งโบสถ์ หรือสถานที่นมัสการของท่านด้วย...ในนามพระเยซูคริสต์เจ้า...อาเมน

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

ข่าวพันธกิจประจำวันสะบาโตที่ 29 มิถุนายน 2019

รายการวันสะบาโตที่สิบสาม

วันที่ 29 มิถุนายน 2019

เพลงโดยผู้มานมัสการ	“รู้แจ้งแห่งความรัก”	เลขที่ 95
กล่าวต้อนรับ		โดยประธาน ร.ร.วันสะบาโต หรือครูคนหนึ่ง
อธิษฐาน		
รายการ	“มิชชันนารีที่เมื่อยล้า”	
เงินถวาย		ขณะมีการเก็บเงินถวาย ขอกลุ่มเด็ก ๆ ร้องเพลง
เพลงปิด	“ข้าจะไปตามพระองค์ทรงต้องการ”	เลขที่ 195
ผู้อธิษฐานปิด		

“มิชชันนารีที่เมื่อยล้า”

อากาศแถบแม่น้ำอะเมซอนร้อนจริง ๆ คนที่ทำงาน หรือเดินกลางแดดจะหมดเรี่ยวแรง เป็นลมล้มลงได้ง่าย ๆ อาจารย์ “เรโน และภรรยาของเขา คือ “นาตาเลีย” จอดเรือของพวกเขาที่ตำบล “เดโมเครเซีย” ตำบลนี้ตั้งอยู่บนฝั่งแม่น้ำอะเมซอน ซึ่งอยู่ห่างไกลความเจริญมาก ของประเทศบราซิล พวกเขาขึ้นฝั่งและเดินไปเยี่ยมบ้านทุกหลังในตำบลนั้น และเดินลึกไปยังหมู่บ้านห่างจากแม่น้ำใหญ่เข้าไปอีก 2 หมู่บ้านในตำบลนั้น เพื่อทำการแจกใบปลิวและใบเชิญชวนให้ชาวบ้านมาฟังเรื่องความรอดของพระเจ้า ซึ่งจะจัดขึ้น ณ ศาลาประชาคมกลางหมู่บ้านตำบล “เดโมเครเซีย” ซึ่งเป็นที่โล่ง ๆ มีฝากันเพียงด้านข้างสามด้าน

ถนนที่เดินเท้าจากตำบล “เดโมเครเซีย” ลึกเข้าไปยังอีกสองหมู่บ้าน บางจุดต้องเดินลุยน้ำ หรือลุยโคลน เพราะมีฝนตกลงมาหลายวันก่อน ก่อนที่คณะผู้ประกาศ ประชาสัมพันธ์จะเดินกลับมาพักยัง “เรือมิชชันนารี” ในเย็นเริ่มค่ำมืด ทุกคนต่างเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าไปตาม ๆ กัน

อาจารย์ และภรรยา และอาสาประกาศ ศสองคนซึ่งเป็นทีมงานประกาศ ออกเดินทางไปเยี่ยมเยียนทักทายชาวบ้านเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ก่อนเปิดการประชุมในตอนกลางคืน ซึ่งเริ่มในเวลาหนึ่งทุ่ม ถึงสามทุ่มทุกคืนเป็นเวลาสองสัปดาห์เต็ม

ในเย็นวันที่การประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณเริ่มต้น วันแรกมีชาวบ้าน ประมาณ 400 คน มาร่วม พวกเขาเดินทางมาจากหมู่บ้านต่าง ๆ รวมทั้งจากตำบล เดโมเครเซีย เอง บ้างพายเรือมา บางคนมาบนหลังม้า หรือรถม้า และอีกจำนวนหนึ่งนั่งมาบนด้านหลังรถจักรยานยนต์สามคัน ซึ่งกองการประกาศครั้งนี้เข้าไปให้รับส่งคนมาประชุมทุกคืน อย่างไรก็ตามก็ผู้ฟังส่วนใหญ่เดินเท้ามาเอง โดยเดินมาเป็นกลุ่ม ๆ

ผู้มาฟังในการประชุมจำน้อยลงทุกคนคืน หลังจากเจ็ดคืนผ่านไป ยังเหลือการประชุมอีกเจ็ดคืน ผู้มาฟังในการประชุมเริ่มอยู่ตัว ไม่ลดลง และไม่เพิ่ม กล่าวคือมีผู้มาฟังในการประชุมประมาณ 150 คนจนจบการประชุม

เมื่อการประ เษเผยแพร่มาถึงสัปดาห์ที่สอง อาจารย์เรโน ผู้เทศนา และ นาตาเลีย ผู้จัดรับผิดชอบสำหรับเพลงพิเศษ และจัดระเบียบ และความเรียบร้อยทุกอย่าง ต่างรู้สึกเมื่อยล้า โดยเฉพาะพวกเขาออกเยี่ยมหนึ่งสัปดาห์ก่อนการประชุม และระหว่างวันที่มีการประชุมออกเยี่ยมครั้งวันทุกวัน

สิ่งที่ทำให้สองสามีภรรยา นักประกาศพระกิตติคุณรู้สึกเหนื่อยกาย และท้อใจคือมีเสียงป่นเข้าหูสามีภรรยาว่า ในห้องที่แถบนั้นมีคริสเตียนวันอาทิตย์อยู่แล้วขณะหนึ่ง การที่อาจารย์เรโน และภรรยาเดินทางมาประกาศพระกิตติคุณ อาจารย์ และภรรยาเหมือนตั้งตัวเป็นคู่แข่งกับ คณะวันอาทิตย์ และอาจเป็นไปได้ที่ สามี หรือภรรยาของบางครอบครัวเพียงฝ่ายเดียว จะรับเอาความเชื่อในคริสตจักรแอ๊ดเวนตีส ในกรณีนี้จะทำให้ครอบครัวแตกแยกกัน สามี อยู่โบสถ์หนึ่ง และภรรยาอยู่อีกโบสถ์หนึ่ง ... พวกเขาไม่ต้องการเห็นการแตกแยกเกิดขึ้นในครอบครัว

เมื่อความเหน็ดเหนื่อยเกิดขึ้นกับร่างกาย ที่ทำงานหนัก และเหนื่อยใจที่มีผู้คนบ่นว่า อาจารย์มาประกาศพระกิตติคุณอาจทำให้ครอบครัว หรือเพื่อนบ้านแตกแยกกัน ... ปายวันนั้นสามี และภรรยาเดินทางกลับจากการออกไปเยี่ยมกลับมา เพราะความเหนื่อยเพลีย ผู้เป็นภรรยาพุดหน้าลงอย่างอ่อนเพลียบนเรือ และเหมือนนัดกัน ฝ่ายสามีรู้เวียนศีรษะมีอาการจะเป็นลมตามภรรยาไป แต่พอนั่งพักสักครู่ อาจารย์เรโน และภรรยารู้สึกตัวขึ้น ... ผู้เป็นสามี พุดขึ้นว่า “ดูเหมือนห้องที่นี่เป็นเหมือนข้าวที่ยังไม่สุกเหลือง ยังไม่พร้อมสำหรับการเก็บเกี่ยว ผู้คนยังไม่พร้อมที่จะรับเอาความจริงในพระคัมภีร์”

ส่วนภรรยากล่าวเสริมว่า “ฉันเองก็ไม่อยากทำงานตรงนี้อีกต่อไปอีก ” นาดาเลีย กล่าว แล้วพุดต่อว่า “ฉันรักงานที่กำลังทำอยู่ แต่พวกชาวบ้านไม่พร้อมที่จะรับเอาความจริงในพระคัมภีร์”

ในความรู้สึกท้อถอย นาดาเลีย เปิดดูข้อพระคัมภีร์ในมือถือของเธอ แล้วอธิษฐานว่า “โอ พระบิดาที่รักโปรดแสดงให้เห็นข้าพเจ้าทั้งสองทราบว่า เหตุใดข้าพเจ้าทั้งสองต้องมาทำการประกาศที่นี่ ... พอกดปุ่ม พระธรรม “กาลาเทีย” ปรากฏขึ้น นาดาเลียอ่านว่า “อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเก็บเกี่ยวในเวลาอันสมควร” (กาลาเทีย 6:9) เธอยื่นมือถือ ที่มีข้อพระคัมภีร์ให้อาจารย์เรโน ผู้เป็นสามีอ่านด้วย “นี่เป็นคำตอบของเรา ” นาดาเลียอุทานออกมา

ตอนสายของวันถัดมา ผู้หญิงวัยกลางคน คนหนึ่ง ร้องออกมาด้วยความชื่นชมยินดี เมื่อเห็นอาจารย์ เรโน และนาดาเลีย เดินเข้ามาเยี่ยมที่บ้านของเธอ พร้อมกับบัตรเชิญให้ไปในการประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณ ซึ่งยังเหลือเวลาอีกเพียงห้าวัน หลายวันที่ผ่านมาเธอเป็นไขหวัดเลยไม่ได้มาในการประชุม แต่วันนี้เธอหายป่วยเป็นปกติแล้ว

หญิงคนนั้นได้พุดออกมาอย่างชัดถ้อยชัดคำว่า “นี่เป็นโบสถ์ของฉัน พลังชีวิตผู้สถิตย์ลักษณะ “ช่องทางแห่งความหวัง โดยคริสตจักรแอ๊ดเวนตีส” ในบัตรเชิญที่อาจารย์เรโน ยื่นให้ หญิงวัยกลางคนยังพุดย้ำอีกว่า “นี่เป็นโบสถ์ของฉันมาตลอดสี่ปี และฉันต้องการรับบัพติศมา”

สองสามีภรรยา มิซซันนารี ได้เรียนรู้ว่า ผู้หญิงคนนี้ได้อุบายการ ที่ .วี. รายการ “โนโว เทมโป” ซึ่งตั้งอยู่ในประเทศบราซิล และสถานีโทรทัศน์แห่งนี้ ทำการถ่ายทอด “ช่องทางแห่งความหวัง ” ของแอ๊ดเวนตีสแห่งสหรัฐอเมริกา ในตลอดสี่ปีที่ผ่านมา เธอได้อธิษฐานให้มีนักเทศน์สักคนเดินทางมาเยี่ยม เธอยังหมอบบ้านของเธอแห่งนี้ และวันนี้พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเธอแล้ว

หญิงกลางคน คนนี้เป็นหนึ่งท่ามกลางชายหญิง 50 คนซึ่งขอรับบัพติศมา เมื่อการประชุมปิดฉากลงในเดือนมีนาคม ปี 2017

นอกจากนี้ อาจารย์เรโนได้รับบัพติศมาให้ พี่สาว และน้องสาวสองคน เป็นรายที่ 51 และ 52 คนที่ชื่อ “ฟรานซินี” วัย 19 ปี และคนน้องชื่อ “เดลซินี” วัย 16 ปี พ่อและ แม่ ของพี่น้องคู่นี้ ห้ามไม่ให้ทั้งสองไปรับฟังในการประชุม เพราะพวกเขามีความเชื่อเป็นคริสเตียน และมีโบสถ์วันอาทิตย์อยู่แล้ว แต่ทั้งสองอยากรู้ อยากได้เห็นได้แอบไปฟังในการประชุมในวันแรก เมื่ออาจารย์เรโน อ่านพระสัญญาในพระคัมภีร์ พวกเขาารู้สึกว่าเป็นความจริง ไม่มีสิ่งใดที่ผู้เทศน์พุดเอง แต่พุดและย้ายจากพระวจนะของพระเจ้า และเมื่อไปฟังหลายคืน จนจบการประชุมสองพี่น้องเชื่อเต็มร้อยว่า สิ่งที่เธอทั้งสองรับฟังมา ..เป็นมาจากพระเจ้า คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสเป็นคริสตจักร

เที่ยงแท้ของพระเจ้า ... ซึ่งตัดสินใจรับบัพติศมาโดยไม่ฟังเสียงทัดทานจากพ่อแม่ และเสียงคัดค้านจากคุณตา และคุณยายของพี่น้องทั้งสองซึ่งคริสเตียนวันอาทิตย์ มาหลายปี

ส่วนชาวบ้านบางคน ซึ่งเคยแสร้งความกังวลว่า โบสถ์แอ๊ดเวนตีสที่จะมาตั้งใหม่ อาจเป็นผู้ทำให้เกิด “การแตกแยก ” ในครอบครัว และพี่น้องในหมู่บ้าน เพราะนมัสการกันคนละวัน พวกเขาเปลี่ยนแปลงจิตใจของพวกเขา

พวกเขาอุทานว่า “ว้าว นี่เป็นโบสถ์ที่แตกต่างไปก็จริง แต่เป็นโบสถ์ที่ถือปฏิบัติตาม พระคัมภีร์ ” อาจารย์เรโน และนาตาเลีย สองสามีภรรยาได้เข้าไปประกาศอีกในหมู่บ้านต่างๆ ของตำบล เดโมเครเซีย รวมการประกาศพระกิตติคุณสามครั้งในปี 2017 และได้รับบัพติศมาให้ผู้นับเชื่อใหม่ในปีนั้นรวม 286 คน (ครั้งแรกสุด 52 คน) และเพื่อให้พี่น้องใหม่มีสถานที่สำหรับการ นมัสการ มีการสร้างโบสถ์ขึ้นสามหลัง ในสามหมู่บ้าน

อย่างไรก็ดี ในโบสถ์ทั้งสามแห่งนี้ อาจารย์เรโน ได้แต่งตั้งผู้ปกครองขึ้นแห่งละสามคน เพื่อดูแล และนำในการประชุม ผู้ปกครองเหล่านี้ได้รับการอบรมในช่วงเวลาหนึ่งก่อนเริ่มต้นการปฏิบัติงาน

ส่วน อาจารย์เรโน และคุณนาตาเลีย ผู้เป็นภรรยา จะเดินทางไปกับเรือมิชชันนารี ซึ่งเรือลำดังกล่าวนี้จะมีห้องประชุมติดเครื่องปรับอากาศนั่งได้ 150 คน โดยจะแวะเวียนไปเยี่ยมโบสถ์ต่างๆ ตามสองฝั่งแม่น้ำอะเมซอน เพื่อให้การหนุนใจ และทำการเปิดการประชุมเผยแพร่พระกิตติคุณ อาจารย์เรโน และภรรยา จะกลับมาเยี่ยมโบสถ์สามแห่งในตำบล เดโมเครเซีย นี้อย่างน้อยปีละสามครั้ง

อาจารย์เรโน และ คุณนาตาเลียกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำการทุกสิ่งทุกอย่าง เราทั้งหลายเป็นเพียงผู้รับใช้ของพระองค์ คุณนาตาเลียเรียนจบกฎหมาย และสอบเป็นทนายความได้ แต่ ต็มใจที่จะมาทำงานรับใช้พระเจ้าเคียงบ่าเคียงไหล่กับอาจารย์เรโน ผู้เป็นสามี คุณนาตาเลียกล่าวเป็นพยานเสมอว่า “ฉันขอบพระคุณพระเจ้าทุกวันสำหรับงานของเรา”

สามีภรรยาคุณนี่ขอถือโอกาสนี้กล่าวขอบคุณพี่น้องโรงเรียนวันสะบาโตทั่วโลก ที่ได้ถวายทรัพย์เพื่อซื้อเรือ มิชชันนารี ซึ่งมีห้องนมัสการนั่งได้ 150 คน ற்பรับเป็นโบสถ์เคลื่อนที่ไปตามแม่น้ำอะเมซอน และแม่น้ำสาขา ซึ่งเราได้รับเงินจำนวนนี้ในไตรมาสที่สี่ของปี 2016

“เรือโบสถ์มิชชันนารี เป็นอีกวิธีหนึ่งของพระเจ้าที่ช่วยชาวบ้านตามสองฝากฝั่งในที่ห่างไกลของแม่น้ำอะเมซอน และแม่น้ำสาขาของอะเมซอน ให้ได้รับความรอด หลายพื้นที่ห่างไกลเหล่านี้ พวกเขาถูกทอดทิ้งในด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจและในระบบสาธารณสุข อาจารย์เรโน บอกว่า “แต่ผู้คนทั้งหลายเหล่านี้ไม่ได้ถูกลืมโดยพระผู้เป็นเจ้า”

คุณนาตาเลีย ภรรยาหัวใจ และมิชชันนารีคู่ชีวิตของ อ. เรโน มิชชันนารีประจำเรือกล่าวว่า “ชาวบ้านในหมู่บ้านต่างๆ สองฝากฝั่งแม่น้ำอะเมซอน และแม่น้ำสาขา อีกจำนวนนับไม่ถ้วนกำลังรอเวลาที่จะรู้จักกับพระเยซู และรับเอาความรอด และพระเยซูคือผู้เดียวที่ต้องการให้เราทั้งหลายพูดกับพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ขอทรงส่งข้าพเจ้าไปเถิด !”

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆